

Ponedjeljak, 9. oktobar 2006.

Svedok Miroslav Radić

Otvorena sednica

Optuženi su pristupili Sudu

Početak u 14.15 h

Molim ustanite. Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju zaseda. Izvolite, sedite.

SUDIJA PARKER: Dobar dan. Gospodine Mrkšiću, drago mi je da vidim da ste ponovo sa nama. Gospodine Boroviću, mi smo spremni da nastavimo sa vašim izvođenjem dokaza. Gospodine Lukiću?

ADVOKAT LUKIĆ: Pa ja sam, znajući šta nas očekuje sada, svedočenje gospodina Radića, a konačno je i gospodin Weiner u sudnici, želeo da danas samo pre početka ovog svedočenja gospodina Radića da eventualno porazgovaramo o onom predlogu za uvođenje MFI 576, to je ostala ta tema da raspravimo kad je gospodin Weiner u sudnici. Pa sam hteo ako možemo da prvo to odlučimo, ili ako mislite možda kasnije, ali sam hteo da to, pa da onda krenemo sa svedočenjem. Znači, hteo sam da predložim da onaj intervju Gorana Hadžića, koji je označen kao MFI 576 se sada uvede u dokaze? Ja imam...

SUDIJA PARKER: Samo trenutak, gospodine Lukiću. Gospodine Boroviću, da li vi imate problem sa tim da se vaše izvođenje dokaza odloži za nekoliko minuta?

ADVOKAT BOROVIĆ: Ne, časni Sude.

SUDIJA PARKER: Nastavite, gospodine Lukiću.

ADVOKAT LUKIĆ: Zahvaljujem kolegi Boroviću. Znači, ostajem pri predlogu da televizijski intervju Gorana Hadžića, koji je zaveden kao MFI 576 se uvede u dokaze, kao i transkripti tog telefonskog intervjua, koji imaju oznaku 3D00-021.... televizijskog intervjua, da. Znači, BHS transkript ima oznaku 3D00-214 a engleska verzija 3D00-215. Ja bih da čujem da li postoje razlozi i dalje za osporavanje tog dokumenta da uđe u dokaze. Želim samo da dopunim, da kažem predlog, pošto sam u petak primio podnesak Tužilaštva koji se odnosi na podobnost da u dokaze uđu određeni dokumenti Odbrane gospodina Mrkšića. To je podnesak Tužilaštva od 6. oktobra. Ja ću reći da test na koji se Tužilaštvo poziva u tom podnesku u paragrafu 5, pozivajući se na odluku Delalić, ja potpuno prihvatam. I baš s tog razloga, mislim da je tas... taj test u pogledu relevantnosti ovog dokaza potpuno jasan - da ovaj MFI možemo da prihvatimo u dokazni materijal. Ne znam šta gospodin Weiner ima još da kaže, pa bih ga čuo i eventualno zadržao pravo da odgovorim. Hvala.

SUDIJA PARKER: Hvala. Žele li gospoda Domazet ili Borović još nešto da dodaju? Ako ne, gospodine Weiner izvolite?

TUŽILAC WEINER: Dobar dan, časni Sude. Časni Sude, ovo gde se po drugi put pokušava ovaj dokument da uvede preko svedoka. Prvi put je to učinjeno preko svedoka P-002, a to časni Sud može da pronađe na stranicama 10.636 do 10.638. I tu mogu da se vide primedbe časnog Suda u vezi sa odbijanjem tog zahteva. U toj

situaciji dotični svedok ispitivan je o tom intervjuu. Ali on ga nije video, i on o njemu nije mogao da govori. Ponovo se taj isti intervju pokušao da uvede preko svedoka Odbrane po imenu Dušan Jakšić. Časni Sud može da vidi to na stranicama 11.962 do 11. 964. I kada pogledamo i taj tekst, videćemo da smo opet u istoj situaciji. Gospodin Jakšić nikada nije svedočio o tom intervjuu. On nikada ranije nije taj intervju video, nego tek ovde u sudnici, i nije raspolagao nikakvim informacijama u vezi sa sadržajem tog intervjuja. Dakle, nema nikakve razlike između prve situacije, kada je dokazni predlog odbijen i sadašnje situacije. Kao što Sud zna, video snimci mogu da se prihvate na ovom časnom Sudu. Ali imamo dve različite vrste video snimaka. Na primer, video snimci koji prikazuju granatiranje ili situaciju odmah posle borbi, dakle gde može da se vidi do kakvih je oštećenja došlo tokom borbi. Druga vrsta video snimaka su intervjui, odnosno razgovori sa osobama, gde se govori o različitim izjavama u vezi sa određenim situacijama, i možemo da razgovaramo sa svedokom šta ima da kaže u vezi sa nekom određenom izjavom. Ovde se nalazimo u drugačijoj situaciji. Odbrana ne želi taj materijal da uvede po Pravilu 92bis, nego preko svedoka. Međutim, svedok koji je video taj intervju nema. Ovde je reč o izjavi jedne osobe za koju se tvrdi da je ratni zločinac, i što se tiče njegove pouzdanosti, stepen pouzdanosti nije visok. Mi nemamo nijednog svedoka koji može pridati bilo kakvu verodostojnost tom video snimku i zbog toga Tužilaštvo traži da se ovaj zahtev odbije.

SUDIJA PARKER: Hvala vam, gospodine Weiner. Gospodine Lukiću, izvolite? Da li želite nešto da odgovorite?

ADVOKAT LUKIĆ: Moram, časni Sude. Ovaj deo argumentacije gospodina Weinerja da se radi o ratnom zločincu, to je Tužilaštvu bilo poznato i kada su ovaj dokument stavili na listu svoju 65ter Tužilaštva pod rednim brojem 336, pa sad menjaju tu argumentaciju. Ali o drugoj stvari se ovde radi. Ja s te strane volim analogiju u precedentnom pravu, pa ću vas podsetiti. Prvo ću vam reći samo jednu stvar, koju sam već prvi put pomenuo kad smo ovaj intervju želeli da uvedemo kao dokaz na P-002. Ovaj intervju je Tužilaštvo uvelo kao dokaz u *Predmetu Dokmanović*, prilikom svedočenja gospodina Gorana Hadžića, 25. trećeg 1998. godine. Stranica transkripta je 3.105. To je na javnoj sednici. Ja sam mislio da Tužilaštvo ovaj dokument osporava u smislu onih navoda na koje se poziva u podnesku, znači podobnost takvog video zapisa da bude dokaz. Mislio sam da osporavaju autentičnost. Prvi put kada smo ovo hteli da uvedemo, ni vi časni Sude ispred sebe niste imali transkripte ovog intervjuja. Sada ste upoznati detaljno sa transkriptima i sa sadržajem samog intervjuja. Ja želim samo jednu stvar da kažem kao meni, da kažem, potpuno jasan argument koji će potvrditi ovakav način uvođenja ovog dokumenta, bez obzira da li će ga neki svedok podržati ili ne. Mi smo na ovom istom suđenju identičan po formi, pa čak i datumski, intervju gospodina Borsingera, koji je dat Televiziji Beograd 20. novembra ispred bolnice. Setićete se, to je televizijski intervju koji je uveden prilikom svedočenja gospodina Petr Kypra 27. trećeg ove godine. Stranica zapisnika je 6.641, i to je postalo u ovom časnom Sudu Dokaz broj 319. Gospodin Kypr se nije ni reč pitao od Tužilaštva tad o tom intervjuu, taj intervju koji je identičan kao ovaj. Čak ću reći, istoj televiziji, istog dana dat - je ušao kao dokaz. Znači, ova forma je nesporna da je moguća da se uvede ako Tužilaštvo ne osporava autentičnost tog dokumenta, ili ne osporava kad je taj intervju urađen. Pošto Tužilaštvo ne osporava činjenicu da je to urađeno 20. novembra, ja smatram ovaj intervju izuzetno relevantnim za navode iz optužnice i za činjenične navode iz optužnice, isto kao što je relevantan i intervju gospodina Borsingera. I

imajući u vidu da postoji transkript Gorana Hadžića, ja nisam želeo da se to uvodi po Pravilu 92. A dokazna snaga tog intervjua, da li je dao ratni zločinac ili je dao tad svedok, da li je to bila želja haškog Tužilaštva da uvede kao dokaz ili ne, to je nešto što može samo Sud da ceni u oceni dokaza. Ja ću se posebno u toku postupka i završnom podnesku osvrnuti na činjenicu zašto se Tužilaštvo toliko protivilo uvođenju ovog dokaza. Meni je to vrlo relevantan podatak koji pokazuje taktiku Tužilaštva. Ali smatram da je ovaj dokaz relevantan sa aspekta kako to test zahteva u *Predmetu Delalić*, da se radi o intervjuu koji je dat isključivo i vezan za navode iz ove optužnice - vrlo relevantan. Hvala.

SUDIJA PARKER: Hvala, gospodine Lukiću. Mi ćemo zadržati pravo na odluku. Gospodine Boroviću, izvolite?

TUŽILAC WEINER: Časni Sude, pre nego što započne gospodin Borović, želim da kažem da će ovde danas sedeti i gospodin Theunens uz dozvolu Suda?

SUDIJA PARKER: Da, mi smo to dozvolili, gospodine Weiner. Gospodine Boroviću, pretpostavljam da ste uputili svog klijenta na njegova prava i na mogućnost da on ne mora da odgovori na pitanja na koja ne želi da odgovori; i da ne mora da odgovara na pitanja koja ga ne bi inkriminisala. Da li je vaš klijent sada speman da dođe na mesto svedoka?

ADVOKAT BOROVIĆ: Časni Sude, dok klijent ne sedne na mesto, da li mogu da iskoristim priliku da ipak nešto iznesem pre nego što počnem da ga ispitujem?

SUDIJA PARKER: Možete gospodine Boroviću, ali želim samo da istaknem da nesumnjivo usled moje greške, na stranici 6 u 414. redu stoji pitanja koja ga "ne inkriminišu". Hteo sam da kažem "pitanja koja ga inkriminišu". Sada ćemo gospodine Boroviću zamoliti vašeg klijenta da pročita svečanu izjavu.

ADVOKAT BOROVIĆ: Pre nego što to uradi, istakao bih samo jedan problem. Jer, od tog trenutka kada pročita svečanu izjavu...

SUDIJA PARKER: Da, izvolite?

ADVOKAT BOROVIĆ: Odbrana je dostavila Tužilaštvu 2. oktobra sve ono što će se koristiti po ovom dokaznom postupku, dakle koje izjave i koje dokumente. Mi smo danas od Tužilaštva u 11.00 sati dostavili putem *e-mail* poruke, odnosno dobili putem *e-mail* poruke koje će... kojih će pet dokumenata koristiti Tužilaštvo. Pošto je to bilo u 11.00 sati, meni je bilo dovoljno dva sata da to proučim i da se dogovorim, ovo je sada najvažnije, sa svojim klijentom šta će mu biti predočeno i na koji način, naravno, će se on izjašnjavati. Minut pre nego što ćete vi ući u sudnicu, dobijamo novi *e-mail* u kome nas obavestavaju da će koristiti još četiri dokumenta. I smatram da je ovo trenutak kada Sud treba da odbije tu nameru Tužilaštva da koristi dokumente, zato što je potpuno kasno saopštili Odbrani, i ja nisam uspeo da se konsultujem sa klijentom koji će to dokumenti biti predočeni, i na koje okolnosti bi se on trebao izjašnjavati a na koje ne bi morao. Dakle, do sada ništa nije bilo sporno u pogledu ovih pet najavljenih u 11.00 sati, ništa nije sporno, a ovo sad što sam dobio nisam do kraja uspeo sve ni da pročitam. Mislim da je to ipak loša taktika Tužilaštva i da šteti dobrim odnosima koji su ovde postojali u ovom suđenju do sada. I smatram da Sud ne bi

trebao dozvoliti, bez obzira što to možda ništa ne bi štetilo interesima Odbrane, ali iz glavnog razloga i povreda člana 21 Statuta (Statute) je u tom slučaju očigledna. Hvala.

SUDIJA PARKER: Gospodine Weiner.

TUŽILAC WEINER: Časni Sude, od ta četiri dokumenta, jedan dokument je dokument Odbrane koji je na usvajanje ponudio tužilac. Reč je o Pravilu službe pešadije. A drugi dokumenti nisu ništa drugo nego izjave osoba sa kojim svedoka želimo da suočimo, kako bi se utvrdilo da je on bio na komandnoj funkciji u određenoj jedinici. To možemo da uradimo sa dokumentima ili bez dokumenata. Mi želimo da ih predložimo samo kao izjave svedoka.

SUDIJA PARKER: Ja pretpostavljam da osobe koje su dale izjave u ta tri poslednja dokumenta neće doći ovde kao svedoci?

TUŽILAC WEINER: Da, to je tačno. I ako se ne varam, jedna od tih osoba je gospodin Vujanović, čija je izjava predložena gospodinu Jakšiću. Druga osoba je Kameni, a treća osoba je nadređeni ili komandant ovog svedoka, odnosno reč je o izjavi gospodina Tešića.

SUDIJA PARKER: Gospodine Boroviću, Pretresno veće neće uvrstiti u spis ta tri dokumenta, transkripte svedočenja, odnosno izjava poslednja tri svedoka koji su upravo spomenuti, niti će se ti dokumenti predložavati vašem klijentu. Gospodin Weiner imaće mogućnost da unakrsno ispituje bez upotrebe tih dokumenata, a po temama o kojima će sam da donese odluku. Što se tiče četvrtog dokumenta, a prvog ga je spomenuo gospodin Weiner, tu je očigledno reč o javnom dokumentu JNA iz tog vremena i mislim da to svakako može da se upotrebi. Izvinite što smo vas zadržali. A sada vas molim da naglas pročitate svečanu izjavu.

SVEDOK RADIĆ: Svečano izjavljujem da ću govoriti istinu, celu istinu i ništa osim istine.

SUDIJA PARKER: Izvolite, sedite. Da, gospodine Boroviću?

ADVOKAT BOROVIĆ: Hvala.

GLAVNO ISPITIVANJE: ADVOKAT BOROVIĆ

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Gospodine Radiću. Nadam se da je prva trema prošla. Molio bih da sada časnom Sudu kažete svoje osnovne biografske podatke, porodične prilike, pa onda ćemo preći, da vas ne bi ja često prekidao, na vaše službovanje u vojsci, u Jugoslovenskoj narodnoj armiji od početka pa do napuštanja Jugoslovenske narodne armije? Izvolite?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Dobar dan, časni Sude. Kao što je verovatno svima poznato, moje ime je Miroslav Radić. Rođen sam 10. septembra u Zemunu, to je jedna beogradska opština, u kojoj sam završio osmo... osmogodišnju školu. Srednju

vojni gimnaziju sam završio takođe u Beogradu, a dve godine Vojne akademije sam završio u Beogradu, a dve specijalističke u Sarajevu.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Kada ste došli u Beograd, na kojim vojnim dužnostima ste bili?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Akademiju sam završio 1985. godine u julu mesecu, kada sam promovisan u čin potporučnika; i raspoređen sam u Gardijsku motorizovanu brigadu na dužnost komandira voda u jednom od pešadijskih bataljona, odnosno motorizovanih bataljona.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. A nakon toga, vi ste i dalje ostali u bataljonu ili?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Nakon dve godine obavljanja dužnosti komandira voda, raspoređen sam na dužnost komandira čete u jedan specijalistički bataljon, koji se bavio službom obezbeđenja objekata od posebne namene, među kojima je bio i Memorijalni centar "Josip Broz Tito" u Beogradu. Tu dužnost sam obavljao punih pet godina. I nakon 1990. godine, primio sam dužnost komandira čete u jednoj od pešadijskih četa u sastavu Prvog motorizovanog bataljona.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Koje čete ste bili komandir i do koje godine?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Od sredine 1990. godine pa do otprilike sredine 1992. godine, bio sam komandir Treće čete Prvog motorizovanog bataljona.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: N...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Izvolite, recite?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Nakon toga sam raspoređen na dužnost zamenika komandanta bataljona vojne policije u sastavu 46. motorizovanog puka, koji je bio smešten na jednom brdu u neposrednoj blizini Beograda, koje se zove Avala.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. I do kada ste bili u Jugoslovenskoj narodnoj armiji? I ako možete reći Sudu možda u ovom trenutku koji je razlog napuštanja JNA?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Zah... zahtev za sporazumni raskid ugovora sa Jugoslovenskom narodnom armijom sam podneo 21. juna 1993. godine, a isti je rešen u oktobru mesecu iste godine. Razlog za napuštanje aktivne službe, odnosno profesionalne službe u Jugoslovenskoj narodnoj armiji je bio lične prirode, i to sam naveo u svom zahtevu.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala vam. Gospodine Radiću, pre nego što predemo na događaje u Vukovaru, da li biste bili ljubazni da časnom Sudu kažete vaše porodične prilike? Iako sam vas to pitao, mislim da ste preskočili?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja sam oženjen. Otac sam dvoje dece. Deca su mi... jedan sin mi je student na Beogradskom univerzitetu, a drugi je učenik srednje škole. Supruga je sudija u jednom od beogradskih opštinskih sudova, i trenutno se nalazi na dužnosti zamenika predsednika Suda.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Mislim da će ovo biti dovoljno. I bilo bi sada dobro da nam ukratko opišete kako je vaša jedinica, na koji način i kada došla na područje Vukovara?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Gardijska motorizovana brigada je po naređenju pretpostavljene komande dobila borbenu uzbunu 30. septembra 1991. godine, a Prvi motorizovani bataljon u čijem se sastavu nalazila i moja četa, je krenuo u ranim jutarnjim časovima u marševskom poretku motornim vozilima, pravcem Beograd – Šid – Negoslavci. Prelaskom na teritoriju Republike Hrvatske u rejonu sela Đeletovci, na marševsku kolonu je otvorena vatra protivničke strane iz streljačkog naoružanja, tako da je moja jedinica bila prinuđena da se zaustavi, kako bi ljudstvo napustilo motorna vozila. I tom prilikom, na svu sreću, niko od prisutnih vojnika i starešina nije bio povređen. I osim materijalne štete na motornim vozilima, probušenih guma i prostreljenih kabina i karoserija, niko nije više povređen.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Da li ste vi posle toga i kada ipak nastavili zacrtanim putem? I kada ste stigli na područje Negoslavaca?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: To je bila prva situacija u ratnim uslovima u kojim se našla moja jedinica. I tek tada smo shvatili ozbiljnost tog zadatka na koji smo... na koji smo upućeni. Posle jednog vrlo kraćeg vremena, jedinica je nastavila, takođe u marševskom poretku, pokret ka selu Negoslavci; ali je u jednom trenutku ponovo morala da se zaustavi, zbog toga što je na kolonu otvorena minobacačka vatra; tako da je od strane pretpostavljene komande donešena odluka da sve jedinice iz sastava Prvog motorizovanog bataljona nastave pokret na... nastave znači pokret pešice na ekonomiju koja se zvala "Dubrava".

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Koliko ste se zadržali na "Dubravi" i da li ste neki raspored pravili na "Dubravi"?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Samim dolaskom na ekonomiju "Dubrava", marševsku kolonu je dočekaao sam komandant bataljona, major Borivoje Tešić. I usmeno je meni naredio pravac i rejon u kome treba da se rasporedi moja četa. Ja sam taj rejon poseo, i po svim borbenim pravilima rasporedio vojnike i izdao im zadatke za utvrđivanje u tom rejonu.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Da li biste nam sada rekli kada je jedinica otpočela borbena dejstva i kako je praktično uvedena u borbu?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Pre nego što je jedinica otpočela sa borbenim dejstvima, 1. oktobra tekuće godine u večernjim časovima komandant bataljona, major Borivoje Tešić je pozvao sve komandire četa iz sastava tog bataljona u jednu kućicu na kome se... u kojoj se nalazilo komandno mesto bataljona u krugu same ekonomije, i tu je izdao borbenu zapovest svim četama pojedinično, navodeći sve potrebne elemente te borbene zapovesti.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. A da li vam je tom prilikom rekao na šta možete naići tom prilikom kada budete na zadatku?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: U sklopu borbene zapovesti, major Tešić je saopštio svim komandirima četa, pa i meni, da ćemo u samom Vukovaru naići na dobro utvrđenog i pripremljenog neprijatelja, koji je predstavljao paravojne formacije Republike Hrvatske.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Gospodine Radiću, da li biste rekli Sudu da li vam je u to vreme bio poznat cilj dolaska Gardijske motorizovane brigade u Vukovar? Koji je bio cilj i da li je vama bio poznat?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Cilj odlaska Gardijske motorizovane brigade u Vukovar nam je bio poznat i pre polaska same jedinice na borbeni zadatak u Vukovar, a on je takođe preciziran zapovešću komandanta bataljona na komandnom mestu na ekonomiji "Dubrava". U tom momentu, major Tešić nam je rekao da je zadatak Gardijske brigade da oslobodi kasarnu Jugoslovenske narodne armije koja se nalazila u samom gradu - od blokade paravojnih formacija Hrvatske, kao i da oslobodi nesrpsko stanovništvo koje se nalazilo u raznim podrumima, katakombama i skloništima, bez prisustva svoje volje.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Da li vam je na komandnom mestu kod Tešića još nešto rečeno, vezano za zadatke, sem tih ciljeva koje ste imali?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Da li vam je tom prilikom objašnjeno gde treba da stignete, pravac dejstva?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: To prvo veče, komandant bataljona nam je izdao zadatke i načine dovođenja jedinice u očekujući rejon, odakle je jedinica trebala da krene sa napadom.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. A da li biste pre nego što nastavite, rekli Sudu šta znači u vojnom smislu "očekujući rejon"?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: U vojnoj terminologiji "očekujući rejon" je jedan prostor na zemljištu odakle jedinica kreće u napad. Taj prostor služi za poslednju pripremu jedinice u logističkom i borbenom smislu, što znači da se jedinica pred napad popunjava municijom i ostalim potrebnim sredstvima koje vojnici i starešine koriste prilikom napada. I u tom očekujućem rejonu komandiri vodova, govorim za nivo i rang čete, kao i komandiri odeljenja, dobijaju svoje borbene zadatke, i te iste zadatke oni prenose na svoje potčinjene vojnike.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. I koji je za vas bio očekujući rejon? Kako ste došli u taj očekujući rejon?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: 2. oktobra, u vreme neposredno posle ponoći, znači u ranim jutarnjim časovima, dok smo boravili na ekonomiji "Dubrava", dobili smo borbenu uzbunu. I nakon kraćeg vremena, mi smo se okupili u jednom poluotvorenom hangaru, a prethodno veče nas je komandant bataljona upoznao da će sve čete dobiti vodiče, koji su bili meštani iz samog Vukovara, a čiji zadatak je bio da nas bezbedno dovedu u rejon naselja "Petrova gora".

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Da li možete Sudu da objasnite koji deo u Vukovaru se zove naselje "Petrova gora"?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Naselje "Petrova gora" obuhvata deo grada Vukovara koji se nalazi zapadno i jugozapadno, a obuhvata ulice, onako kako sam ja to tada shvatao: Petrova gora, ulica Oslobođenja i ulica Svetozara Markovića - od samog ulaska u grad Vukovar iz pravca sela Negoslavci - pa do dela gde se ta ulica ukršta sa Radničkom ulicom, i deo Radničke ulice.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala.

ADVOKAT BOROVIĆ: Časni Sude, samo nije ušlo u transkript... rekao je da je to i ulica Petrova gora.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Jesam li u pravu, gospodine Radiću?
SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. E, možete li sad taj prvi susret plastično da opišete Sudu, kada ste stigli u taj očekujući rejon Petrove gore: Vaša osećanja, kako ste to doživeli, kao jedinica... kao predstavnik jedinice koja se smatrala elitnom jedinicom, bar tako tvrde od strane Tužilaštva?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Pre nego što dam odgovor na vaše pitanje, ja bih zamolio samo jedan kratak uvod. Tu noć, 2. oktobra, kada smo krenuli sa ekonomije "Dubrava" ka samom Vukovaru, najupečatljiviji utisak koga se ja sećam i dan-danas, je bila tišina u kojoj se jedinica, odnosno moja četa kretala noću, bez ijednog osvetljenja. Tu tišinu je verovatno izazvao strah koji smo mi, i vojnici i starešine, osećali tom prilikom. I ja mogu slobodno da kažem, bez imalo stida ili sramote, da je taj strah bio toliko veliki da je... mogao gotovo rukom da se opipa. Mi smo na Petrovu goru došli u ranim jutarnjim časovima, oko 5.00 časova, a gotovost za napad je bila u 7.00 časova. Na Petrovoj gori su nas dočekali pojedini meštani, za koje sam ja tada verovao da su pripadnici odreda, teritorijalnog odreda, koji je bio na Petrovoj gori, a za koji je komandant bataljona gospodin Tešić rekao da će sadejstvovati zajedno sa nama u toku borbenih dejstava. Ja želim da naglasim da mi je pomalo čudna teza koju smo imali prilike da čujemo u ovoj sudnici, da je Gardijska brigada bila jedna elitna jedinica u Jugoslovenskoj narodnoj armiji, jer sam lično doživeo, i svojim očima video vojnike koji su bili iz sastava moje čete, a verujem da je to bio slučaj i sa vojnicima iz ostalih četa, koji su u toku obuke koju smo mi zajedno sa njima vršili u Beogradu, obavljali uglavnom dužnosti koje nisu imale nikakve veze sa borbenom obukom vojnika koji se spremaju za ratna dejstva. Uglavnom smo mi obavljali protokolarne dužnosti, razne počasti i davali stražarsku službu u objektima posebne namene, dok po mom shvatanju, jedna elitna jedinica mora da bude obučena u tom smislu da izvodi, da bude spremna da izvodi borbena dejstva na svim aspektima, odnosno na svim terenima i u svim situacijama u kojoj ta jedinica može da se nađe.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Da li biste nam onda konkretno rekli šta je Gardijska motorizovana brigada to obezbeđivala, i koji su to konkretno bili zadaci, pre nego što ste stupili neposredno na područje Vukovara?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja sam u Gardijsku brigadu kao što sam rekao, došao 1985. godine. I raspoređen sam u jedan od dva motorizovana bataljona, koji je imao zadatak da se šest meseci bavi obukom mladih vojnika, a šest meseci da daje obezbeđenje objekata, da daje razne počasti na aerodromima stranim državicima, da...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Da li biste bili ljubazni da kažete da li ste čuli kao vojnik za specijalizovane jedinice u zapadnim vojnim snagama ili jedinice koje se zovu skraćeno *SAS*, *Alfe* i *Foke*? Prvo, da li ste čuli za te jedinice?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: A drugo da... drugo da odgovorite - da li ste vi bili jedinice tipa tih koje su obučavane upravo za operacije u naseljenom mestu?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Po nastavnom planu i programu koje su jedinice Jugoslovenske narodne armije sprovodile, postoji tema koja se bavi borbom u naseljenom mestu. Međutim, to ni iz daleka nije dovoljno za situaciju u kojoj smo se mi lično našli. Jer, osim određenih tehničkih stvari koje vojnici tom prilikom uče, nema govora o psihičkim i ostalim pripremama vojnika koji bi se eventualno našli u toku napadnog dejstva na naseljeno mesto. Mi ih, kao starešine, učimo kako da se bore protiv oklopnih sredstava i pešadije u naseljenom mestu, ali ih psihički ne pripremamo za tu borbu, što je po meni bila jedna od osnovnih slabosti te obuke koju smo mi sprovodili. Specijalne jedinice, kao što su te koje ste vi naveli, u raznim velikim... vojnim i ekonomskim silama, imaju isključivo borbenu obuku; i oni se upravo pripremaju za situacije u borbenim uslovima, dok su jedinice Jugoslovenske narodne armije uglavnom se pripremale i površno upoznavale sa situacijama u borbenom smislu, a naročito u Gardijskoj brigadi, gde su se najviše pripremale za one zadatke o kojima sam pričao malopre, to su: počasti, straže i tako dalje.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Da ne bismo zaboravili jednu temu koja je, čini mi se, važna, koji je bio sastav nacionalni Gardijske motorizovane brigade kada ste pošli u Vukovar? A posebno da li je u sastavu vaše čete kojom ste vi komandovali kao komandir čete, bilo i drugih nacionalnosti izuzev srpske?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Gardijska jedinica je bila jedinica koja se popunjavala sa vojnicima A kategorije, i bila je mešovitog nacionalnog sastava, što znači - da je u tim jedinicama bilo naroda sa svih prostora i narodnosti sa svih prostora iz bivše Jugoslavije, kako među vojnicima, tako i među starešinama.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Bilo je nekih tvrdnji da kada ste dobili uzbunu i krenuli za Vukovar, da su pripadnici Jugoslovenske narodne armije drugih nacionalnosti bili praktično zadržani ili čak i uhapšeni da ne idu na prostor Vukovara. Da li je to tačno? I potpitanje: u vašoj četi, kakav je bio nacionalni sastav?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ta tvrdnja nije istinita. Pripadnici hrvatske narodnosti koji nisu želeli da idu u borbena dejstva u Vukovar, imali su mogućnost da dobrovoljno, na osnovu sopstvene odluke, ne idu na prostor Vukovara: i jedan manji broj tih vojnika nije ni otišao. U sastavu moje jedinice ja se sećam da je bilo nekoliko vojnika koji su bili Hrvati i koji su zajedno sa jedinicom otišli na prostor Vukovara, a među njima je bio i moj četni kurir koji je nakon prvih desetak dana i ranjen u Vukovaru, i nakon toga se vratio za Beograd.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. On se zvao kako?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja znam kako se on zvao ali sa dopuštenjem ovoga Suda, ne bih želeo da ga izlažem nekim neprijatnostima, s obzirom da je javna rasprava, i s obzirom da je on učestvovao u tim borbenim dejstvima. Ja bih zamolio ako postoji mogućnost da to ime kažem na privatnoj sednici, ukoliko Sud smatra da to tako treba.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Da ne bismo odlazili na privatnu sednicu, njih će biti i do tog imena ćemo doći na nekoj od sednica koja bude poluzatvorena. Pitanje glasi: da li je u vašoj jedinici i u samo Gardijskoj motorizovanoj brigadi bilo Muslimana, Mađara, Crnogoraca, Rusina, Makedonaca, Albanaca, u vreme kada ste stigli u Vukovar? Vrlo prosto.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da. Ne mogu da kažem da je bilo Rusina i Albanaca, al' ostalih je bilo.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Sad da se vratimo Petrovoj gori. Kada ste 2. desetog stigli u rejon Petrove gore, kao deo Vukovara, koga ste dakle tamo konkretno zatekli? I ukratko, da li nam možete objasniti funkcionisanje, ako znate, Teritorijalne odbrane na tom prostoru, kada ste vi stigli?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja sam malopre napomenuo da smo na Petrovu goru došli oko 5.00 časova ujutru 2. oktobra, i da nas je tu dočekalo nekoliko meštana za koje sam ja tada verovao da su pripadnici lokalne Teritorijalne odbrane. Toga dana sam saznao da tom jedinicom, koja se nalazi u naselju Petrova gora komanduje Miroljub Vujović, i da na toj Petrovoj gori postoji komandno mesto tog odreda, odnosno te jedinice - da postoji pozadinsko komandno mesto. Oba ta mesta su se nalazila u kući jednog gospodina, za koga sam čuo da se zove Antić i da je po činu kapetan prve klase. Takođe sam saznao da na toj Petrovoj gori postoji kuhinja u kojoj se sprema hrana za meštane i pripadnike odreda Petrova gora, mesna ambulanta, priručni magacin za municiju i ostala bojeva sredstva, dok se glavni magacin nalazio na "Velepromet"-u.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Da li ste vi kao pripadnici Jugoslovenske narodne armije, konkretno kao pripadnici Treće čete, koristili: njihove magacine, njihovu kuhinju, njihov sanitet ili niste?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: U određenim momentima smo koristili sanitet, dok ove ostale objekte nismo koristili, jer smo na nivou komande bataljona imali jedan pozadinski vod koji je bio namenjen da snabdeva sve čete od hrane, preko municije i ostalih sredstava iz pozadinske baze, odnosno logističke baze za sve jedinice iz sastava Gardijske brigade.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Da li to znači da su pripadnici Teritorijalne odbrane posebno, a vi posebno, koristili svoje magacine, svoje kuhinje i svoje sanitete, sem to izuzetno kada ste rekli "sanitet"? I dopunsko pitanje će glasiti: da li ste vi kao Jugoslovenska narodna armija imali svoju bolnicu u Vukovaru?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: U samom Vukovaru nije postojala bolnica, već svi ranjeni i povređeni pripadnici Jugoslovenske narodne armije su bili transportovani u selo Negoslavce, u kojima je bila razvijena ratna bolnica, a koja je bila u sastavu Gardijske motorizovane brigade.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. I da li to znači da ste odvojeno, kao što sam pitao, vojska s jedne strane, Teritorijalna odbrana s druge strane, imali svoje punktove, dakle, sanitetske, dakle punkt za... gde se hranila vojska, zatim gde se snabdevala municija... municijom, dalje, sa gorivom, da li je to sve bilo odvojeno, da bi Sudu bilo jasno?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Znači, kao što sam rekao, preko pozadinskog voda iz sastava bataljona, mi smo trebali sva potrebna sredstva, od hrane, municije, goriva i svega ostalog što nam je bilo potrebno od same komande bataljona. I ta ista sredstva su četne starešine preuzimale u samom mestu gde je bio smešten komandni vod koji se bavio logistikom u Prvom bataljonu.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Pomenuli ste hrvatske paravojne formacije da su bile jedan od vaših ciljeva. Moje pitanje glasi: Da li biste Pretresnom veću opisali kako se odvijao taj vaš prvi napad? Da vas ne bih prekidao, možete malo i detaljnije, ali ne predugo.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Prvi napad je otpočeo 2. oktobra u 7.00 časova ujutru. Jedinica je krenula iz naselja "Petrove gore" u Novu ulicu, jer je to bio pravac napada moje jedinice ka reci Vuki.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Taj napad...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Izvolite...

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR:... tog prvog dana karakteriše takođe onaj strah tih mladih ljudi koji su bili godišta od 18, 19, 20 godina. I meni je to bilo razumljivo da smo svi zajedno u toj situaciji i da smo svesni da možemo vrlo lako da izgubimo život. I sva moja nastojanja i naponi tog i narednih dana, dok god smo bili u Vukovaru, su bili da koliko god mogu zaštitim sve te mlade ljude, jer sam ih i tada smatrao da su to gotovo deca, da su protiv svoje volje, a po sili zakona uvučeni u taj ratni sukob. I vrlo brzo mi je postalo jasno da bez neke konkretne i adekvatne pomoći, ti mladi ljudi neće biti u situaciji da na svojim plećima iznesu celu borbu do kraja, a bez značajnih gubitaka u ljudstvu.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Da li biste nam sada rekli koji je bio bliži zadatak čete? Koji deo, ako se sećate sada, u Vukovaru ste trebali da oslobodite na tom prvom zadatku?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Moja jedinica je imala dva borbena zadatka. Prvi borbeni zadatak sam dobio još na ekonomiji "Dubrava", kada je major Tešić na osnovu topografske karte svim komandirima četa izdao pravce napada, pa i meni. Ja sam tada saznao, odnosno dobio zadatak da napadam pravcem od naselja "Petrova gora" preko... duž ulice Nova, preko naselja koje smo mi tada zvali "Leva Supoderica" da izađemo, odnosno presečemo put koji vodi iz Vukovara ka jednom susednom selu, i na kraju da izađemo i osvojimo naselje "Šeste proleTERSke divizije", koje se nalazilo južno od reke Vuka.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Kada kažete "Leva Supoderica", je li to deo naselja ili je ulica na tom području?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Leva Supoderica je, u stvari, jedna ulica koja povezuje tri ulice iz tog naselja, s obzirom da se iz tih ulica zbog jednog geografskog pojma, koji se zove inače Supoderica, ne može da izađe na Bogdanovački put. Međutim, radi lakšeg snalaženja, mi smo to celo naselje zvali "Leva Supoderica", mada ja ne znam da li se ono i stvarno tako zove.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Čuli smo od nekog svedoka da postoji i naselje Desna Supoderica. Da li je to tačno ili su to pogrešne tvrdnje?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Koliko ja znam, postoji samo jedna vrlo kratka ulica koja se zove Desna Supoderica, i koja je tačno nasuprot Leve, između kojih prolazi Bogdanovački put.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. A da li je postojala jedinica Desna Supoderica ili nije?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne. Koliko je meni poznato, jedinica Desna Supoderica nikad nije postojala.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Pošto sam vas prekinuo, da li biste nastavili da govorite o tom prvom zadatku? Ko je u njemu učestvovao i kako se ponašala protivna strana u tom sukobu? Kojim sredstvima su dejstvovali prema vama i kakav je rezultat tog prvog zadatka, kakav je bio?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: To naše prvo borbeno iskustvo je bilo karakteristično po mnogim detaljima. Naime, kroz zadatak komandanta bataljona majora Tešića, nam je bilo saopšteno da će nam sadejstvovati lokalna jedinica Teritorijalne odbrane. Međutim, ona taj prvi dan nije bila u gotovosti za napad - kao naš sused. Taj prvi dan moja jedinica je, izvodeći borbena dejstva, imala nekoliko ranjenih i povređenih vojnika. Taj prvi dan na pravcu dejstva moje čete su uništena, odnosno osposo... onesposobljena tri tenka, što je u tom momentu za mene predstavljalo težak i veliki gubitak. Naime, na raskrsnici Nove ulice i Bog... Bukajlovićeve... Bukajlovićeva, u jednom momentu jedan od tenkova koji je pridodat četi je bio pogođen raketnim sredstvom od stra... protivničke strane, a ubrzo posle toga, i još nekoliko puta, tako da se on zapalio. A s obzirom da je u sebi imao gotovo ceo borbeni komplet koji se sastoji od 40 tenkovskih mina, ja sam se uplašio da će, ako te mine eksplodiraju, doći do ranjavanja i pogibije mnogih vojnika koji su se nalazili oko tog tenka. Tada sam odlučio da sve vojnike povučem iz tog rejona i bukvalno da se vratim na početni položaj odakle je jedinica i krenula. Tako da je za taj prvi dan, to prvo borbeno iskustvo bilo gotovo. Samo želim da ispravim jednu grešku koju uočavam na transkriptu. Ja sam rekao da se u tom tenku nalazilo 40 tenkovskih mina a ne anti - tenkovskih. Znači, mine koje topovi koji se nalaze na tenkovima koriste za svoje borbeno dejstvo.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala, gospodine Radiću. Da li biste bili ljubazni da sada malo ubrzamo, pa da nam kažete kada su se u borbama, u borbena dejstva i na koji način uključile jedinice teritorijalni odred Petrova gora i odred Leva Supoderica, kao i dobrovoljci koji su pristizali u Vukovar?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Jedinica Teritorijalne odbrane koja se nalazila na Petrovoj gori se uključila već sledećeg dana - kao sused, tako da su moji vodovi iz sastava čete na osnovu svojih dodeljenih pravaca dejstva, sadejstvovali na način da sa jedne strane idu vojnici Jugoslovenske narodne armije iz sastava Gardijske brigade, a sa druge strane te iste ulice idu pripadnici Teritorijalne odbrane. Tada se uočio jedan problem, a to je da su pripadnici Teritorijalne odbrane bili daleko osposobljeniji, u smislu da su imali više borbenog iskustva, da su se manje bojali. Tako da se u... ubrzo uvidela razlika i učinak dejstva između pripadnika JNA i pripadnika TO-a.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Rekli ste da je postojalo komandno mesto Prvog motorizovanog bataljona. Ko je bio sve na tom komandnom mestu i šta se tu dešavalo?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja se izvinjavam. Pre nego što odgovorim na to vaše pitanje, samo hoću da kažem, da dovršim odgovor na ovo prethodno. Da se u okviru pravca dejstva na kome je bila moja četa jedinica Teritorijalne odbrane uključila znači već narednog dana; da su dobrovoljci koji su pristizali u narednom periodu bili uključivani u sastav Teritorijalne odbrane, a da je na pravac dejstva moje čete 20. oktobra došla jedinica koja mi je predstavljena kao odred Leva Supoderica. I da sada dam odgovor na vaše pitanje. Komandno mesto našeg bataljona se nalazilo u ulici Svetozara Markovića. I na tom komandnom mestu je bila smeštena komanda Prvog motorizovanog bataljona, odnosno Prvog jurišnog odreda; i na tom istom komandnom mestu je bio i komandant štaba Teritorijalne odbrane, gospodin Jakšić

Dušan, koji je bio tada u činu kapetana prve klase. Kada govorim o samom komandnom mestu komande bataljona, odnosno Jurišnog odreda, želim da napomenem da komandno mesto predstavlja jednu prostoriju na zemljištu. I to komandno mesto je podrazumevalo nekoliko okolnih kuća. U jednoj od tih kuća je bila sama komanda. U toj komandi je bio komandant bataljona, gospodin Tešić Borivoje, njegov zamenik kapetan Stijaković Slavko, referent za opšte poslove gospodin Bojić, i bataljonski vezista, vodnik Stamenković.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. U početnoj fazi borbenih dejstava od koga su dobijali naređenja pripadnici Teritorijalne odbrane, a kasnije kako je tekao taj borbeni plan? I da nam nešto bliže kažete o sadejstvu, koje ste već pomenuli?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Komandiri četa iz sastava našeg bataljona su se svakodnevno za prijem zadataka i referisanje o prethodnim zadacima javljali na komandno mesto komandantu bataljona, a komandiri Teritorijalne odbrane su se na istom mestu javljali kapetanu prve klase Jakšić Dušanu. S obzirom da su gospodin Tešić i gospodin Jakšić koristili iste prostorije, najlogičnije je da su oni dogovarali sadejstvo između Prvog motorizovanog bataljona i odreda Teritorijalne odbrane. Jer kada je komandant bataljona major Tešić izdavao nama zadatke sa konkretnim pravcima dejstva, on je te zadatke izdavao u prisustvu kapetana Jakšića, koji je, ukoliko bi bilo neke potrebe, davao određene sugestije na taj zadatak. Iz toga sam ja zaključio da njih dvojica imaju neposrednu i blisku saradnju, a svako od njih je davao zadatke svojim jedinicama, potčinjenim jedinicama.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Pre izvesnog vremena ste rekli da u početnoj fazi dejstava pripadnici JNA su išli jednom stranom ulice i oslobađali, pripadnici TO drugom stranom, i da je taj sistem sadejstva funkcionisao. Koliko ste vi tada imali vodova i da li nam možete reći ko je bio na čelu tih vodova, u toj početnoj fazi? A nakon toga, šta je bilo kasnije?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Taj način sadejstva je mogao da funkcioniše da već posle trećeg dana borbenih dejstava nije došlo do jedne po mene velike tragedije kada je moj komandir Prvog voda, koji je bio ujedno i moj zamenik, poručnik Voštić Radoje poginuo, a već sledećeg dana komandir Trećeg voda vodnik Jovanović Dejan, iz zdravstvenih razloga morao da napusti jedinicu. Naime, on je u tom momentu imao probleme s kičmom, i preporuka lekara koji su ga pregledali je bila da se on više ne vraća u tu jedinicu. Na tu preporuku komandant bataljona major Tešić je vodnika Jovanovića rasporedio u pozadinski vod, tako da sam u prvih četiri do pet dana ostao bez dva komandira voda. S obzirom da je moja četa bila sastava od tri voda, pored mene je ostao samo potporučnik Hadžić Elvir, koji je bio školovan na Višoj akademiji. I on je završio samo dve godine vojne škole, jer je to tada bilo moguće. Znači, on nije završio Vojnu akademiju od četiri, nego od dve godine.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Pošto imamo još samo malo vremena, da li se sećate tog tragičnog trenutka po vas, kada je poginuo vaš zamenik? Da li ga je neko izvukao i ukratko kako je to bilo?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ta prva tragedija koju sam doživeo u Vukovaru je bila zaista bolna za mene. 5. oktobra, kada je vod kojim je komandovao poručnik Voštić ušao u ulicu 8. marta, bio je zasut sa minobacačkom vatrom sa protivničke strane. I on je tom prilikom od posledica dejstva minobacača pogođen jednim gelerom u glavu. Kada su me obavestili da je on pogođen, ja sam dotrčao na taj pravac i pokušao sam sa nekoliko vojnika da otpuzim do njega, jer sam u jednom trenutku

pomislio da je možda ili ranjen ili da je u nesvesti od detonacije. Međutim, kada sam dopuzao do njega, video sam da je pogođen gelerom u glavu i da više nije živ. Nažalost, zbog izuzetno jake minobacačke vatre, a nisam želeo da rizikujem živote vojnika koji su bili sa mnom, ja sam odlučio da njegovo telo ostavimo na mestu gde je on poginuo. I isto smo izvukli tek narednog dana.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala. Mislim da je vreme, pa vas ipak moram prekinuti u ovom trenutku.

ADVOKAT BOROVIĆ: Časni Sude, vreme je za pauzu?

SUDIJA PARKER: Hvala, gospodine Boroviću. Pauza će biti do 16.10 časova.

(pauza)

SUDIJA PARKER: Da, gospodine Boroviću?

ADVOKAT BOROVIĆ: Hvala.

ADVOKAT BOROVIĆ: Rekli ste da ste ga vi sa vojnicima izvukli sa lica mesta. Ako vam kažem da postoji tvrdnja jednog vojnika da ga je on izvukao i da je posle toga, pošto ga je izneo u nekom ćebet, praktično u delovima, da je doživeo psihičke smetnje i da je poslat na lečenje na Neuropsihijatrijsku kliniku na VMA. Da li ste čuli za to i da li je to tačno ili nije?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja želim da vas ispravim. Mislim da sam rekao da sam taj prvi dan ja pokušao da ga izvučem zajedno sa nekoliko vojnika, ali da to zbog dejstva minobacača nismo mogli da uradimo. Narednog dana telo poginulog poručnika Vošić Radoja su izvukli pripadnici Teritorijalne odbrane koji su imali hrabrosti u pauzi pre borbenih... pre otpočinjanja borbenih dejstava tog dana da odu, znači borbeni dejstva tada nisu trajala, da odu i da ga donesu. To... u to sam 100 posto siguran i znam da nijedan moj vojnik nije učestvovao u njegovom izvlačenju, odnosno posmrtnih ostataka njegovih, i da apsolutno ta tvrdnja nije istinita.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Da li biste bili ljubazni sada da nam kažete kada je odred Leve Supoderice došao na pravac vaše čete?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja pamtim određene datume. Prvi taj datum je kada je poginuo poručnik Vošić je bio je 5. oktobar. 10. oktobra je poginuo moj vojnik, iz sastava moje čete, Nikolić Đorđe, u trenutku kada sam ja bio pogođen, na sreću u pištolj koji je bio na mom opasaču, i kada su mene odvezli u bolnicu u Negoslavce. A 18. oktobar pamtim kao dan kada je poginuo jedini rezervista koji je bio mobilisan u Beogradu u sastav moje čete. I on je bio po narodnosti... po nacionalnosti Albanac, a njegovo ime je bilo Alija Gimani, mislim. Nisam siguran. Po tom datumu pogibije tog rezerviste, nakon dva dana su došli pripadnici odreda Leve Supoderice, to je znači bio 20. oktobar. I komandant bataljona major Borivoje Tešić je meni predstavio njihovog komandanta Milana Lančuzanina zvanog Kameni. I rečeno mi je da će oni sadejstvovati mojoj četi i jedinici Teritorijalne odbrane na istom zadatku, od tog datuma.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala vam. Da li je on imao svoje komandno mesto, Milan Lančužanin, odnosno odred Leva Supoderica?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Milan Lančužanin je bio po mestu rođenja Vukovarčanin. I njegova kuća se nalazila u ulici Leva Supoderica. Po toj ulici je i njegov odred verovatno dobio taj naziv. I znam iz razgovora sa njim da je on u... po prvobitnom planu trebalo da bude raspoređen na pravac kod mog desnog suseda, a to je Druga četa našeg bataljona, kojom je komandovao kapetan Zoran Zirojević. Međutim, on je insistirao kod komandanta bataljona da dođe na pravac na kome se nalazi njegova kuća. Tako da je na osnovu tog njegovog insistiranja, on raspoređen na moj pravac. S obzirom da je on bio Vukovarčanin i da je poznavao taj kraj, on je sam izabrao svoje komandno mesto, koje se nalazilo u Novoj ulici, skoro na početku Nove ulice, gledajući iz pravca naselja "Petrove gore", u kući jednog meštana za koga znam da se zvao Vasa, a koga su zvali Robija.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Gospodine Radiću, pomenuli ste sada pravac dejstva i vaš pravac dejstva. Moje pitanje glasi: da li je na vašem pravcu formirana jurišna grupa? I šta nam o ovom važnom pitanju možete reći?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Pre nego što vam odgovorim na ovo pitanje, želim da dam jedan kratak uvod. Ja sam, kao i ostali komandiri četa, bio upoznat da je naš bataljon prvom zapovešću komandanta brigade, gospodina Mileta Mrkšića, bio u ulozi jurišnog odreda. I on je bio prvi jurišni odred u sastavu Gardijske brigade. Jurišne grupe se nisu pojavile od prvoga dana, jer takvo naređenje za njihovo formiranje komandant Prvog jurišnog odreda, major Borivioje Tešić nije izdao. Nakon prvih dvadesetak dana izvršavanja našeg borbenog zadatka, mi, komandiri četa, kao i komanda Prvog jurišnog odreda, je uvidela razne teškoće sa kojima smo se mi sretali u toku borbenih dejstava. Ja ne mogu tačno da se setim ali znam sigurno da je to bilo posle dolaska odreda Leva Supoderica. Koliko je meni poznato, na predlog komandanta odreda Teritorijalne odbrane Petrova gora, i na predlog Miroljuba Vujovića, koji je komandovao sa jedinicom koja je bila sa Petrove gore, komandant je naredio da se formira jurišni... da se formira jurišna grupa na svim pravcima, odnosno u svim četama. Nekih bližih odredi... odrednica koje bi nas uputile na način kako se formira ta jurišna grupa, mi nismo imali, pa sam po dobijanju tog zadatka konsultovao Pravilo četa-vod, u kome sam pročitao da jurišna grupa treba da bude sastava jednog ojačanog voda sa raznim sredstvima za borbenu podršku. S obzirom da je preporuka komandanta bataljona, a samim tim i njegovo naređenje bilo da se ta jurišna grupa formira od najboljih boraca, ja sam shvatio da u tu jurišnu grupu neće ući moji vojnici, za koje sam imao i tada, a i dan-danas imam mišljenje, da u borbenom smislu nisu sposobni da se bore sa neprijateljem u jednoj gradskoj borbi, koja predstavlja najsloženiji vid borbe u naseljenom mestu. A s obzirom da je to bila ideja Miroljuba Vujovića, ta jurišna grupa je formirana od pripadnika teritorijalnog odreda Petrove gore, koji su bili na mom pravcu, i od pripadnika odreda Leva Supoderice. Moja uloga, kao komandira čete na tom pravcu, je bila da vršim koordinaciju jurišne grupe, grupe za podršku, koja je takođe formirana tada. A to je bilo... bio jedan vod minobacača 82 milimetra, koji je bio iz sastava TO Petrove gore, i čiji je vatreni položaj bio u samoj Petrovoj gori, naselju Petrova gora, na jednoj ledini, zajedno sa vojnicima koji su davali obezbeđenje, odnosno organizovali obezbeđenje teritorije koju bi ta jurišna grupa oslobodila.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Pre nego što nastavite detaljnije o vašim zadacima u toku borbe i nakon borbenih dejstava, moje konkretno pitanje glasi: da li je jurišna grupa bila privremena formacija?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Kao što to predviđa pravilo na osnovu kojih smo mi i izvodili borbena dejstva, moja četa je predstavljala formacijsku jedinicu. I četa je jedna formacijska jedinica nepromenljivog sastava, sastavljena samo od vojnika jednog roda. Znači, to je rod pešadija. U borbenim dejstvima, ona može biti ojačana raznim sredstvima, tenkovima i drugim sredstvima podrške, ali samo do jačine jednog voda, odnosno manje od jednog voda, i do jačine jednog voda. A privremene formacije, koje se formiraju zbog izvršenja zadatka, su jurišne grupe, a na mom pravcu je bila formirana jurišna grupa, onako kako sam to malopre objasnio.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala. Kao privremena formacija, od čega je zavisio njen brojno... brojni sastav, brojno stanje? Da li je zavisilo od konkretnog zadatka, i da li se menjalo brojno stanje?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ta jurišna grupa koja je bila formirana na pravcu Treće jurišne grupe, odnosno na pravcu, na mom pravcu, na pravcu na kome sam ja komandovao, je bila odeljenjskog sastava. Ona je imala brojno stanje koje je variralo od zadatka do zadatka.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Kada se završi zadatak, šta se dešava sa tom jurišnom grupom, konkretan zadatak? Da li se pripadnici te privremene formacije vraćaju u svoje matične sastave ili ne, po završenom zadatku?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja želim da napomenem sledeće. U borbi, tom jurišnom grupom je komandovao Miroljub Vujović. Ja sam bio veza između njega i ostalih elemenata borbenog poretka na mom pravcu. Nakon svakodnevnog završetka akcije, da tako uslovno kažem, odnosno nakon prestanka borbenih dejstava, svi pripadnici te jurišne grupe, da bi mogli da nastave sa funkcionisanjem, su se vraćali u svoje matične jedinice. Što znači, ako je tog dana četiri odel'nja bilo iz sastava Teritorijalne odbrane, a svako odel'nje je brojalo po 10 boraca, oni su se vraćali u jedinicu TO i odlazili su svojim kućama po planu Miroljuba Vujovića. Pripadnici odreda Leve Supoderice su imali najviše u sastavu te jurišne grupe od dve, eventualno tri... dva do tri odel'nja, i oni su se vraćali u matični sastav odreda Leve Supoderice, i radili su po planu njihovog komandanta Milana Lančuzanina, zvanog Kameni.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Otprilike smo sada došli na mesto kada treba vi još malo detaljnije da opišete vašu ulogu do kraja, kakvi su vam bili zadaci za vreme borbe? Počeli ste o tome nešto da govorite. I kada prestane borba, šta toga dana vi radite, konkretno, da bude jasnije Sudu?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Znači, s obzirom da sam na pravcu dejstva moje čete ja bio jedini oficir sa završenom Vojnom akademijom, moj zadatak je bio da izvršim koordinaciju svih borbenih i neborbenih elemenata koji su se nalazili na tom pravcu dejstva: počev od planiranja i načina vođenja borbe, planiranja sistema veze, izveštavanja u toku same borbe, koordinacije između jurišne grupe i obezbeđenja i podrške, odnosno tog voda minobacača, pa do elemenata logistike, saniteta i svega ostalog koje se nalazilo na mom pravcu.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Pre nego što sledećeg dana dođe do akcije, kažete bilo je planiranje. Ko je u tom planiranju učestvovao? Da li ste nešto radili sami? Da li sa drugim? Budite ljubazni, objasnite Sudu.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Pravilno planiranje i vođenje svakog borbenog dejstva, bez obzira da li se radi o napadu ili odbrani... izvinjavam se, je osnova i suština uspeha tog borbenog dejstva. S obzirom da sam malopre rekao da sam ja jedini bio oficir koji je završio Vojnu akademiju, nisam želeo da prepustim slučaju i situaciji da bilo ko vrši planiranje za borbena dejstva, osim mene. Što znači, znao sam da Miroljub Vujović to ne zna da uradi. Znao sam da to Milan Lančužanin ne zna da uradi. A u cilju zaštite podataka, sredstava veze, načina komunikacije, isključivo sam to radio sam. Što znači da sam svako veče nakon završena... završ... završetka svih dnevnih aktivnosti, ja sam se izdvajao u jednu posebnu prostoriju, gde sam crtao sisteme veza za svakog komandira odel'enja posebno, koristeći šifrovane nazive, koji su obično bili boje, geografski pojmovi i tako slično tome, tako da u toku komunikacije sa sredstvima veze, niko osim mene nije mogao da zna s kim razgovaram, i gde se ta jedinica, odnosno taj deo jedinice, da ne kažem, odel'enje trenutno nalazi.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala. Kada ste te planove delili kažete "komandirima odel'enja"? U koje vreme, kada je to bilo?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: S obzirom da sam te planove pravio pred svaku akciju, isključivo kažem, iz bezbednosnih razloga, taj dan neposredno pred akciju. Znači, nikad nisam napravio plan i da on stoji dva dana, ne znam gde, nego sam radio tu noć pred akciju. A s obzirom da smo dogovarali i da nam je komandant bataljona izdavao usklađen momenat kada otpočinjemo dejstva na nivou našeg bataljona i šire brigade, uvek sam ta naređenja davao komandirima jurišnih, koji su bili u sastavu jurišne grupe, neposredno pred polazak na zadatak. Znači, to jutro ako je gotovost u 7.00 sati za napad, ako se mi okupimo svi u pola sedam, ja sam njima to davao deset do 15 minuta pre početka gotovosti za napad.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala. Vi ste objasnili kako ste u tome učestvovali, vršili koordinaciju. Nas interesuje šta se u to vreme, kada vi vršite koordinaciju, radili vojnici vaše čete redovnog sastava?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Kao što sam već rekao, sistem je funkcionisao tako da jurišna grupa krene u napad. Ja sam se uvek nalazio u samom borbenom poretku jurišne grupe ili neposredno iza nje. Isključivo iz potrebe da dopunski dopunim zadatak komandirima odel'enja iz sastava Treće motorizovane čete, čiju sam odgovornost podigao na jedan viši nivo od momenta kada sam ostao bez dva komandira voda. S obzirom da je potporučnik Hadžić Elvir bio jedini starešina na mom pravcu, nisam ni u koga drugog imao poverenja, osim u njega, da rukovodi vatrom minobacača u toku borbene podrške jurišne grupe koja izv... izvodi napad. Tako da sam taj zadatak komandovanja, osmatranja i rukovođenja vatrom minobacača 82 milimetra - izdao njemu. On nije bio komandir tog voda 82 mili... minobacača 82 milimetra, nego je u toku borbe komandovao vatrom. Jer ja sam znao da su vojnici iz sastava Teritorijalne odbrane priučeni da rukuju minobacačima, ali nisam znao u kojoj su meri osposobljeni da komanduju i rukovode vatrom minobacača. I čisto iz bezbednosnih razloga sam postavio njega da on rukovodi tom vatrom. Vojnici iz sastava Treće čete su prethodnog dana u toku pripreme, dobili zadatke preko svojih komandira odel'enja, koje će odel'enje da prati deo jurišne grupe, podeljeno po ulicama koje su se tog dana oslobađale.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Rekli ste, čini mi se, da je vama odgovaralo da jurišna grupa sastavljena od pripadnika Teritorijalne odbrane i

dobrovoljaca ide napred, a da ste vi hteli da sačuvate te mlade ljude, pa ste ih zbog toga držali u drugom planu. Tako se ovde to razumelo. Da bi bilo sasvim jasno, koji su zadaci imali vaši vojnici? Koji su bili zadaci vaših vojnika na tom pravcu dejstva, konkretno?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Mladi vojnici, ja sam rekao da su oni imali 18, 19 i 20 godina... oni su na svojim leđima nosili jedan težak teret koji im je bio silom zakona nametnut. Ja sam to tako i tada i danas to tako posmatram. Moje najveće nastojanje je bilo da sačuvam što više njihovih života, jer sam ih tada gledao kao svoju decu. Više sam se prema njima odnosio roditeljski, nego kako bi trebao u nekoj mirnodopskoj situaciji starešina da se odnosi prema vojniku. To nije bio... to nisu bili uslovi kasarne. To su bili uslovi u kojima se vrlo lako gubio život. Uz to, ja sam im stalno pričao da od njih ne tražim da okrvave svoje ruke, nego da obavljajući zadatak obezbeđenja objekata koji su već oslobođeni, sačuvaju sebe, a da pri tome ne dođu u situaciju da moraju da se bore sa neprijateljem oči u oči. I to je bilo moje stalno nastojanje - da ne dozvolim da bilo ko od njih dođe u tu situaciju. Normalno, ja u svakom momentu nisam mogao svakoga od njih da držim u džepu, kako bih znao šta oni rade. Ali sva moja nastojanja su upravo bila usmerena u tom pravcu, da sačuvam što više života tih mladih ljudi, jer sam bio apsolutno svestan da od onoga kako ću ja kreirati zadatak, to za njih može da bude od životnog značaja.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Pošto moramo malo i da ubrzamo. Vaše mesto u toku tih akcija ste opisali gde je bilo u borbenom poretku, negde između, koordinirali ste, i tako dalje. Nas sada interesuje u vreme kada se nisu vodile borbe, gde ste se vi konkretno nalazili? Dakle, završi se akcija, vrate se u matične sastave. Do izvršenja zadatka jurišna grupa ima taj svoj mandat kao što ste otprilike rekli. I vi odete gde... posle toga?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja sam već opisao kako je to funkcionisalo na terenu. Nakon završetka svake akcije, u toku oktobra meseca, do 10. oktobra... do 10. novembra, izvinjavam se, pripadnici jurišnih grupa su se vraćali u svoje formacije. Moji vojnici su bili u sastavu obezbeđenja oslobođene teritorije. Oni su znači obezbeđivali taj deo teritorije. A ja sam svakodnevno njih nakon borbe obilazio. Izdavao im pojedinačno dopunske zadatke, određivao pravce dejstva, određivao moguće pravce odakle neprijatelj može da ih napadne. Davao im raznorazna uputstva o obezbeđivanju objekata u noćnim uslovima. Pokazivao im male trikove koje sam i ja u toku borbe naučio: kako da se obezbedi kuća, kako da se obezbedi prilaz toj kući. Vrlo često sam, da bi im čuvao strah, znao u pojedinim kućama da noćim zajedno sa njima, da bi im na taj način pokazao da se ja ne bojim, i da bi im preneo to svoje uverenje da taj zadatak mogu da izvrše svojim prisustvom. Ja sam znači sa njima živeo bukvalno onako kako su oni živeli. U trenucima kada sve to završim, ja sam već objasnio, a u... predstoj... a pred predstojeću borbu za sledeći dan, ja sam išao da pravim one planove o kojima sam malopre pričao. A ako se sledećeg dana nije vodila borba, vrlo sam često znao da ostajem zajedno sa njima, da spavam sa njima.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Gde ste to išli? Gde ste pravili planove? Kako se zove ta ulica? Kako se zove... u čijoj ste kući bili? Da li možete malo bliže da to jednostavnije objasnite Sudu?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Mi smo već... mi smo već na ovome Sudu čuli da je kuća u kojoj sam ja boravio, u vreme kada sam se odmarao, nalazila u Novoj ulici broj 81. I to je bila kuća od oca Stanka Vujanovića. U toj kući, odnosno u dvorištu te kuće je bila jedna manja kuća, u kojoj su se nalazile tri prostorije: dve sobe za

spavanje i jedna dnevna soba. U toj dnevnoj sobi sam ja sam sedeo, crtao i pisao ono što sam smatrao da je neophodno za sledeći dan, kako bi moje komandovanje i rukovođenje bilo na nivou zadatka koji je bio postavljen pred mene.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Zašto ste izabrali tu kuću za mesto svog stanovanja?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Kuća od oca Stanka Vujanovića je bila jedna kuća koja je rađena od tvrdog materijala, koja je imala betonsku ploču. A u tu kuću sam ja došao nakon desetak dana, početnih dana boravka u Vukovaru. Znači, nisam došao u nju prvog dana. Naime, u toku jednog referisanja, komandir Prve čete, kapetan Saša Bojkovski je u toku referisanja izvestio majora Tešića da se nalazio upravo u toj kući, kada je ona pogođena projektilom od strane paravojnih snaga, i da tom prilikom niko od onih ljudi koji su se nalazili u toj kući nije stradao. S obzirom na tu informaciju, meni je bilo logično da odem i da pogledam tu kuću. I kada sam se lično uverio da je to istina, da je kuća sigurna od dejstva minobacača i ostalih većih projektila, ja sam odlučio da za svoju osmatračnicu izaberem tu kuću. I o tome sam obavestio svog komandanta bataljona majora Tešića.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Kada kažete "osmatračnicu" šta to u vojnom smislu znači? Je li to naziv mesta u kome stanuje komandir čete? Ili se....?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Osmatračnica je pojam, odnosno elemenat borbenog... borbeni elemenat u borbenom rasporedu čete. Ta osmatračnica, ukoliko četa izvodi odbranu, može biti jedan prošireni zaklon na nekoj livadi. U toku napada, osmatračnica je takođe borbeni elemenat, i ona se nalazi tamo gde se nalazi komandir čete.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Sa da ili ne, budite ljubazni odgovorite: da li je nekada kuća Stanka Vujanovića, tačnije njegovog oca u Novoj ulici broj 81, ikada nazivana Glavni operativni štab za oslobađanje Vukovara? Da ili ne?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Da li je nekada nazivana štabom za oslobađanje Vukovara?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Da li je na tom mestu bilo komandno mesto za oslobađanje Vukovara i da li je moglo služiti toj svrsi ili ne?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Pitanje: da li su pripadnici Teritorijalne odbrane i odbrane Leva Supoderica dolazili na vašu osmatračnicu u Novoj ulici broj 81? Ako su dolazili, zašto su dolazili, pod pretpostavkom?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Sigurno da su dolazili. Oni su dolazili uglavnom pojedinačno, jer... Mi smo ovde čuli da su tu održavani neki sastanci. Ja nisam bio starešina kabinetskog tipa. Znači, ja nisam bio starešina kome na noge dolaze njegovi potčinjeni, ili bilo ko drugi. Ja sam komandir bio. Ja sam sve probleme i zadatke rešavao onako kako to propisuje Pravilo komandira čete, putem komandirskog izviđanja, na licu mesta gde se taj problem nalazi. Ako se problem nalazi u Novoj

ulici, ja sam išao u Novu ulicu. Ako se nalazi u ulici Save Kovačevića, ja sam išao u Save Kovačevića.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Pitanje je glasilo: da li su tu održavani neki redovni sastanci ili je mogao neko od njih pojedinačno da dođe u vašu osmatračnicu?
SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Nikad u toj kući nisu održavani redovni sastanci. Ako se desilo... Ja ću vam navesti samo jedan primer koga se ja sećam, a to je upravo 20. kada je došao odred Leva Supoderica, i kada je Milan Lančuzanin Kameni zahtevao da mene upozna. Ja sam mu rekao da dođe. I on je tom prilikom poveo šest svojih komandira. Mi smo bili u onoj prostoriji u toj maloj kući, jer su oni svi želeli mene da upoznaju, želeli su da vide sa kime će saradivati i to je bio njihov stav. To je jedini sastanak, da kažem, u tom smislu organizovan, koji sam ja imao u toj kući. Nijedan više. Pojedinačni dolasci vojnika koji su imali neku potrebu sa mnom da razgovaraju, da traže od mene savet, ja nikad nisam odbijao. Ako je neko došao da pita šta treba da radi, ja sam mu davao savet.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. U redu. Hvala.

ADVOKAT BOROVIĆ: Da bismo ovo olakšali praćenje, molim da se na ekran stavi tlocrt kuće oca Sta... Stanka Vujanovića 2D11-0169.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Pa kada se to pojavi na ekranu, zamolio bih da nam opišete je li to ta... taj prostor, ta... u ulici Nova broj 81? Ovde piše ulica Nova 91.

ADVOKAT BOROVIĆ: Ovo je broj 91 časni Sude, koje je dodalo Tužilaštvo kada smo im predali ovaj tlocrt, i pisalo je ulica Nova. Verovatno nisu znali da je to broj 81, pa je neko upisao 91. Znači, to nije naš upis, ovaj broj - samo 91. Ali u svakom slučaju, ovo je dokumenat koji smo mi dostavili blagovremeno Tužilaštvu. I zato bih molio svedoka da pogleda da li ovo odgovara rasporedu kuće oca Stanka Vujanovića - gde je on vodio razgovore, gde je spavao i malo bliže što bi pomoglo, čini mi se, Sudu i nama, jer do sada nismo imali tu priliku da vidimo na ekranu.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Dakle, da li je to taj tlocrt i da li je to ulica Nova broj 81?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja želim da... časnom Sudu da kažem da sam ovu skicu ja crtao 2004. godine kako bih timu svoje Odbrane objasnio kako je izgledala ta kuća u kojoj sam ja boravio. Znači, ovo sam ja nacrtao. I ja sam obeležio ove elemente po svom sećanju, osim ovoga broja 91. Ja stvarno ne znam ko ga je dopisao.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Dobro. To je sad nevažno. Je li kuća i ovaj tlocrt odgovara kući Nova broj 81?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da, to odgovara po mom sećanju onako kako sam ja to zapamtio.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. E, da li biste sada opisali šta znači ovaj raspored i gde ste vi konkretno bili, spavali, a gde su bili članovi porodice oca Stanka Vujanovića?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: S obzirom da sam ja upoznat sa načinom rada u ovoj sudnici, ja bih zamolio ukoliko mogu da dobijem olovku i da obeležim, kako bi to svima bilo jasnije?

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala, gospodine Radiću. Time ćete nam pomoći.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: U gornjoj polovini na vrhu nalazi se natpis "ulica Nova". Broj kuće nosi oznaku 81.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Upišite?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: ... *(svedok obeležava)*... Znači, ovaj broj nije tačan. Sa leve strane, označeno brojem 1 nalazi se kapija u koju se ulazi automobilima u dvorište ove kuće. Brojem 2 je označen ulaz za pešake. Sa desne strane nalazi se garaža. Ja se sećam da je u toj garaži sve vreme boravka postojao jedan bilijarski sto, koji sam ja označio brojem 4. Sa desne strane ove skice označeno brojem 5, nalazi se prostorija koja je bila dnevni boravak u maloj kući, u kojoj sam ja sedeo i vršio planiranje nepros... neposredno pred svaku akciju.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Da li biste ucrtali linijom pravac kada krenete sa kapije, odnosno prolaza za pešake - do prostorije broj 5? Kuda prođete da biste došli do te prostorije?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Znači, ulaskom kroz kapiju ... *(svedok obeležava)* ...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Stavite strelicu?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: ... *(svedok obeležava)* ...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: I stavite... označite to brojem 1? Znači, pravac od ulaza do prostorije u kojoj ste radili.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: ... *(svedok obeležava)* ...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Nastavite.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: S obzirom da su ponekad uslovi bili takvi da sam ja radio do kasno u noć, dešavalo se da u prostoriji koju sam označio brojem 6, a koja je bila jedna od spavaćih soba, prespavam tu noć u toj sobi. Inače, u toj sobi nisam spavao svaku noć, već sam uglavnom spavao u prostoriji broj 13, koja se nalazi u velikoj kući.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Da li biste strelicom od broja 13 desno povukli liniju i označili sa brojem 2 - kao mesto gde ste spavali?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Krevet se nalazio sa desne strane. I ja ću ga obeležiti ovom tačkom.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Povucite liniju desno i stavite broj 2 van skice, da bismo bolje pratili, kao...

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: I ... *(svedok obeležava)* ... I to je znači mesto gde sam ja spavao, uglavnom spavao, ali ne svaku noć. A u ovoj prostoriji nikada nisam održao nijedan sastanak, niti sam pravio bilo kakve planove, jer je često u ovoj kući bilo više ljudi, a ja nisam želeo da ti ljudi budu upućeni u ono što ja radim. I isključivo, sve što sam radio, radio sam u prostoriji koju sam označio sa brojem 5.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. A da li biste nam rekli gde je za to vreme spavao otac Stanka Vujanovića, dok ste vi boravili u toj kući?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: U početnom periodu, kada sam ja došao u tu kuću, znači to je bilo negde oko 10. oktobra, u ovoj kući je boravila samo supruga Stanka Vujanovića, koja se zove Nada Kalaba. Sa ovoga prizemnog dela kuće, brojem 10 označio sam pravac stepenica koje vode na sprat. I ona je sve vreme dok smo mi bili u ovoj kući, spavala u jednoj od soba na tom spratu. A ja moram da kažem da nikada se nisam popeo na taj sprat, jer apsolutno me nije zanimalo ni šta ima gore...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: A kasnije, da li je tu spavao i otac Stanka Vujanovića?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Pred završetak... pred sam završetak borbenih dejstava, došao je i otac Stanka Vujanovića. I on je isto spavao gore na spratu. Kakav je raspored soba i gde je ko od njih dvoje spavao, ja stvarno ne znam.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala. Ko je još sa vama spavao u toj kući koju nazivamo osmatračnica?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: U ovoj kući, prostorija koju sam obeležio brojem 11 je bila jedna mala kuhinja sa trepezarijom. A levo od nje je bio... je bilo kupatilo sa toaletom. U ovoj sobi označenoj brojem 13, ja nisam ucrtao još jedan krevet, koji se nalazio upravo ovde, jer sam to tada ispustio da nacrtam. Na tom krevetu je spavao moj četni starešina, vodnik Stojanović Srđan. A svako veče kada smo išli na spavanje, ovaj sto koji se nalazi na sredini prostorije smo pomerili ka kraju, i na patosu uz ovaj regal, kako sam ga obeležio, na dušecima, na ćebadima, na jastucima - su spavala trojica vojnika iz sastava moje čete.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Oni su se zvali kako?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Jedan od te trojice vojnika je bio Spasoje Petković. Drugi vojnik je bio Musliman i zvao se Miljković Suad. I treći vojnik... ja ne mogu da mu se setim trenutno imena, ali znam da to nije bio Mašić Elvir, znam da to nije bio Vidaček Dragan. Ali trenutno kako se zove ja ne mogu...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu...

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR:... stvarno da se setim.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala.

ADVOKAT BOROVIĆ: Časni Sude, molio bih da se ovaj dokumenat uvede u dokaze?

SUDIJA PARKER: Uvrštava se u spis.

sekretar: Časni Sude, ovo će biti dokazni predmet broj 783.

ADVOKAT BOROVIĆ: Hvala.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Malo smo više posvetili pažnje ovome, no ipak moramo biti kraći. Ova nam je skica više bila potrebna kao skica koju ćemo imati u dokazima, zbog toga što smo ove prostorije čuli da pominju neki svedoci, pa

možemo uporediti sa onim opisom koji su oni dali, i ovo što ste vi pokazali. Gde su pripadnici Teritorijalne odbr... odbr... i odreda Leve Supoderice, kada se nisu odvijale borbe, gde su oni bili, gde su boravili?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Pripadnici TO Petrova gora su bili raspoređeni u naselju "Petrova gora". Svako od njih je boravio, pretpostavljam, u svojim kućama, odnosno u kućama u kojima su spavali oni koji su se doselili u naselje "Petrova gora" zbog pritiska paravojskih snaga.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Pripadnici, izvinjavam se, pripadnici odreda Leve Supoderice su bili grupisani oko njihovog komandnog mesta u nekoliko kuća, tako da su oni bili grupisani u Novoj ulici, u nekoliko kuća oko komandnog mesta na kome je bio stalno prisutan Milan Lančuzanin, zvani Kameni.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala. A gde se nalazilo to komandno mesto ili štab odreda Petrove gore, a gde Leve Supoderice, u to vreme?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Kao što smo već do sada čuli, na komandnom mestu komandanta Prvog jurišnog odreda - nalazilo se komandno mesto i komandanta štaba Teritorijalne odbrane, kapetana prve klase Jakšić Dušana. Kao što sam već rekao, pozadinsko komandno mesto u naselju "Petrova gora" se nalazilo u kući kapetana Antića...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Izvinitе, da li je to kapetan redovne ili rezervista... vojske?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Kapetan Antić je bio rezervni starešina koji je bio u sastavu Teritorijalne odbrane.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: A na tom istom komandnom mestu, pozadinskom, je i Miroljub Vujović imao svoje mesto, odakle je on... preduzimao... naređenja i akcije koje su njemu bili izdati.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Dakle, to je komandno mesto odreda Petrova gora, je l' tako?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja nikad nisam saznao da li je to... ja samo znam da se na tom mestu nalazio taj kapetan Antić. I znam jedne prilike, kada sam zajedno sa Miroljubom Vujovićem otišao u tu kuću, da sam zajedno sa njima dogovarao neke stvari upravo na tom mestu.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Za Levu Supodericu vi ste i objasnili gde se nalazilo njihovo komandno mesto. Moje pitanje konkretno glasi, i da budemo potpuno konkretni u buduće: Po vašim saznanjima, da li su i ako jesu Miroljub Vujović, Milan Lančuzanin odlazili kod majora Tešića? I ako jesu, zašto?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja odgovorno tvrdim da Milan Lančuzanin i Miroljub Vujović nisu istovremeno dolazili na referisanje zajedno sa komandirima četa iz sastava Prvog bataljona. Ja znam da su oni, da li po nekom svom planu ili po pozivu kapetana Jakšića ili majora Tešića - odlazili tamo, jer to nije bila nikakva tajna da oni odu, ali znam da nikada, bar se ja ne sećam, da su i jedan i drugi bili zajedno sa nama, kako bi im izda... bili izdati zadaci koji su bili izdavani nama.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Mislim da je to sasvim sada jasno. Moje pitanje sledeće glasi, i nadam se da ćete to kratko objasniti: Ko je iz pretpostavljene komande i kada obilazio vaš pravac napada? Da li se toga sećate? Ako se sećate, recite nam kratko?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da, sećam se toga. Moj komandant bataljona major Borivoje Tešić je moju jedinicu obišao do 10. novembra jedanput. I to je bilo 2. novembra, kada smo zajedno otišli u ulicu Vasilija Gaćeše na komandantsko izviđanje - pred napad na naselje "Šeste proleterske divizije".

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: A kasnije?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Nakon toga, major Tešić u padu Milovog brda, a to je bilo 10. novembra, je svakodnevno bio na Milovom brdu. I radio je po svom planu, a ja nisam poznavao sve te detalje, znači gde je on odlazio i kad se... ali sam ga ja gotovo svakodnevno viđao na Milovom brdu.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Da li ste znali ko je general Adžić... u to vreme?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Svakako da sam znao. On je bio načelnik Generalštaba tadašnje Jugoslovenske narodne armije.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Da li je on nekada dolazio na pravac vašeg dejstva, i da li je bio nekada u poseti vojnicima na pravcu vašeg dejstva?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja jesam čuo da je on dolazio, ali ga ja nisam video, niti sam imao saznanja da treba da dođe. Znači, u momentu kada je on bio na mom pravcu dejstva, ja nisam znao da je on tu. Ali sam kasnije od majora Tešića čuo da je on bio zajedno sa majorom Tešićem i da mu je ovaj pokazao jedan deo teritorije na kojem je boravio i vodio borbena dejstva Prvi motorizovani bataljon.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. A da li je moguće, s obzirom na poznavanje svojih vojnika, da je vaš vojnik Elvir Bašić mogao biti dodeljen da prati i obezbeđuje generala Adžića, kada je dolazio na prostor Vukovara i na taj pravac? I da li je to uopšte moguće da neko iz nekog voda vaše čete obezbeđuje načelnika Generalštaba? Da li vam je uopšte to poznato i da li bi taj vojnik mogao dobiti takvu priliku?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Po mom najdubljem verovanju, to je jedna besmislica, s obzirom da načelnik Generalštaba ima svoje lično obezbeđenje sastavljeno od profesionalnih starešina. Tako da njemu dopunsko obezbeđenje nije bilo potrebno, a naročito ne od tog vojnika koga ste vi spomenuli.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala. Hoćete li da popijete malo vode?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne, ne. Sve je u redu.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. A da li biste nam rekli kakav je bio vaš odnos prema majoru Šljivančaninu u to vreme?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Major Šljivančanin je bio načelnik bezbednosti Gardijske motorizovane brigade. On je bio oficir iz pretpostavljene komande. I kao takav oficir, ja sam i takav odnos imao prema njemu. Ne samo prema njemu, nego i prema svim starešinama koji su bili iz pretpostavljene komande. Takav sam odnos uostalom imao i prema mom komandantu, njegovom zameniku, a naročito prema

svim članovima štaba komande Gardijske motorizovane brigade. Major Šljivančanin je u nekoliko navrata dolazio na moj pravac dejstva, interesujući se o situaciji, o trenutnoj situaciji u kojoj se nalazi jedinica, interesujući se za vojnike koji su prvog dana bili zarobljeni u Prvom jurišnom odredu, ne na mom pravcu, ali je on tražio informacije...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Izvinite, mislite na vojnike JNA?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Na vojnike JNA, tako je.... Tražeći informacije od nas, odnosno od mene, kakva su moja saznanja o naoružanju sa kojim raspolaže suprotna strana, eventualnim zarobljenim licima. I moram da napomenem, da je tim prilikama kada je dolazio u posetu, uvek znao da donese vojnicima, jednom prilikom sokove, a više puta cigare, koje su bile značajne, pogotovu onima koji su pušili.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Šta još možete reći o njemu, sem tih par susreta?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja želim da kažem da se apsolutno jako dobro sećam momenta kada je prvi put došao. To je bilo u trenutku kada je moja jedinica prelazila preko ulice Otokara Keršovanija. To je bilo 21. oktobra i ulazila u jedan deo "Cvetnog naselja". Tom prilikom, major Šljivančanin je došao i doneo nekoliko paketa limenki sokova koji su bili podeljeni na licu mesta svim pripadnicima koji su se nalazili u tom rejonu. Sledeći put, major Šljivančanin je došao kada je jurišna grupa na mom pravcu napada oslobodila naselje "Šeste proleterske divizije". To pamtim da je bilo 4. novembra, jer je taj dan Gardijska brigada slavila kao Dan Garde. Sledeći put je major Šljivančanin došao kada smo ušli u naselje "Boško Buha". I sećam se, to je moglo da bude 8. ili 9. novembra, da smo zajedno bili u jednoj garaži koja je bila u podrumu jedne kuće, i da je iz te garaže major Šljivančanin uz pomoć sredstava veze razgovarao sa... sa Jastrebom.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Konkretno, da li vam je nekada izdavao neko naređenje, da li vam je komandovao, da li je učestvovao u nekom planiranju akcije zajedno sa vama, ili ne?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: U to vreme, major Šljivančanin kao starešina pretpostavljene komande je imao pravo da dođe u svaku jedinicu, pa i u moju, da se informiše o detaljima o kojima sam malopre pričao. Ali nikad, ovo najodgovornije tvrdim, nije pokušao da se meša u već postojeći sistem rukovođenja i komandovanja, niti mi je ikada izdao ijedan zadatak, bilo da je vezan za borbu ili van borbe.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala.

ADVOKAT BOROVIĆ: Časni Sude, molio bih da se na ekran stavi dokaz broj 156?

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Kada se pojavi ova karta gospodine Radiću, želeo bih da zaokružimo vaše učešće u borbi, da ga obeležimo po mestima dejstva i vremena. I to na karti ako možete vi da preciznije da bi mogli da razmišljamo o izjavama svedoka koji su do sada svedočili. Da li je dovoljno ovo ili da uveličamo?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja bih molio da se uveliča, ako može.

ADVOKAT BOROVIĆ: Molim službenika da olovku preda svedoku da bi mogao da ucrtta ovo što mi od njega budemo tražili.

SVEDOK RADIĆ: Centralni deo, ukoliko je moguće?

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Da li je dovoljno?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Još jedanput, molim vas? I još jedanput?

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Da li treba još? Hajde probajte...

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Radi... radi... radi preciznosti, molio bih još jedanput?

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Ja mislim da je u redu?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Hvala.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: E sad... da uzmemo tu olovku i da pokažemo po mestima dejstva i vremenu, onako kako ste vi... imali zadatke?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja ću obeležiti osnovne elemente, kako bi svima bilo jasno gde se šta nalazilo. Brojem 1 obeležiću komandno mesto Prvog jurišnog odreda. On se nalazio u ulici Svetozara Markovića.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Izvinite, kada kažete brojem 1, mislite da broj 1 pokazuje mesto... samo nacrtajte strelicom ovaj krug, da bi znali da je to broj 1. Znači, strelicom na krug.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: ... *(svedok obeležava)* ...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Ne, suprotno ili obrnuto, kako hoćete.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja sam obeležio tačkom i krugom.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Može, neka bude ovako. Znači, to pokazuje ka broju 1.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Naziv "Nova ulica" koji je obeležen na karti, nije tačan. Nova ulica je ulica, ja ću je obeležiti tačkom na... u... kojoj ću obeležiti osmatračnicu na kojoj sam se ja nalazio, a koja predstavlja broj 81, odnosno kuću oca Stanka Vujanovića. Znači...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Izvucite tamo broj 2 negde prema Dunavu dole?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: ... *(svedok obeležava)* ...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Dobro.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: To je broj 2. Ta ulica, znači u kojoj se nalazi ova tačka je Nova ulica. A ulica koja je prikazana na ovoj karti je Vergaševa ulica; a neposredno od te ulice nalazi se Leva Supoderica, gde se nalazila kuća Milana Lančuzanina Kamenog. I ja ću je obeležiti brojem 3. ... *(svedok obeležava)* ...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Budite ljubazni pa ovo kod broja 1, ovu strelicu izbrišite, ovu strelicu kod broja 1, izbrišite tu strelicu?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Potrebna mi je pomoć.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: I onda strelicu nacrtajte kod ovih tačaka koje pokazuju ta mesta. Sve strelice nacrtajte kod tih tačaka da bi bilo jasnije, da se ne

zbunimo. Znači, strelica je upravljena na mesto koje označavate brojevima. 'Ajmo dalje.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja bih radi bolje preglednosti, i da bi svima bilo u ovoj sudnici jasno, zamolio da dobijem sad čistu kartu na kojoj bi obeležio pravce dejstva koje čete, i u kojim vremeskim periodima je to bilo?

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu.

ADVOKAT BOROVIĆ: Časni Sude, molio bih da se ovo uvede u dokaz?

SUDIJA PARKER: Uvrštava se u spis.

sekretar: Časni Sude, ovo će biti dokazni predmet broj 784.

SUDIJA PARKER: Gospodine Boroviću, mislim da bi ovo bio dobar trenutak za pauzu. Možemo da nastavimo u 17.55 časova.

(pauza)

SUDIJA PARKER: Izvolite gospodine Boroviću.

ADVOKAT BOROVIĆ: Hvala, časni Sude.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Dakle, gospodine Radiću uz pomoć sudskog poslužitelja koji će vam ponovo predati ovu olovku, na dokazu broj 156 ucrtajte mesta dejstva i pravce kao što smo maloprije rekli?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Prostor koji ću obeležiti brojem 1 je očekujući rejon iz koga je moja jedinica krenula u borbena dejstva. To je naselje "Petrova gora" i evo, ja ću da ga obeležim ovako brojem 1 ... *(svedok obeležava)* ...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Stavite strelicu na očekujući rejon?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: ... *(svedok obeležava)* ...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Kao što sam već do sada rekao, moja jedinica je dobila dva borbena zadatka. Prvi borbeni zadatak je bio da sa pravca naselja "Petrove gore" duž ulice Nove, moja jedinica izvrši napad pravcem: "Petrovo" naselje, naselje "Leva Supoderica", naselje "Šeste proleterske divizije". I to u dve faze. U prvoj fazi, napad je počeo 2. oktobra. Ja ću ucrtati ovom olovkom desnu granicu, a to je Nova ulica. Znači, 2. desetog je počeo napad 1991. godine. U prvoj fazi, moja jedinica je trebalo da dođe do Bogdanovačkog puta. I to je znači ta prva faza.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Da li biste je označili sa brojem jedan rimskim.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: ... *(svedok obeležava)* ... Ja sam tu prvu fazu označio brojem jedan, rimski. U drugoj fazi, moja jedinica je trebalo da oslobodi naselje "Šeste proleterske divizije" koje se nalazi, evo ovako do ovde i obeležiću tu rimskim brojem dva ... *(svedok obeležava)* ... Prvu fazu smo završili 3. jedanaestog i

ja ću to obeležiti. A znači narednu fazu, drugu fazu smo završili 4. jedanaestog. Znači, to je bio prvi borbeni zadatak. Drugi borbeni zadatak sam dobio nakon što smo oslobodili naselje "Šeste proleterske divizije", a on je takođe bio podeljen u dve faze. U prvoj fazi...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Stavite nek to bude treća faza, da bi lakše razlikovali?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Dobro. Znači to je bio... evo ja ću ovde samo... izvinjavam se, u prvoj fazi obeležiti jednom strelicom, kako bi svima bilo jasno, pravac napada moje čete. U sledećoj znači fazi, zadatak je bio da izvršimo napad pravcem: naselje "Šeste proleterske", naselje "Boško Buha", naselje "Milovo brdo". U toj tećoj fazi, da je tako nazovem, mi smo trebali da dođemo do naselja "Boško Buha". I to je znači treća faza. Obeležiću rimskim brojem tri ... (*svedok obeležava*) ... Tu treću fazu smo završili u vremenskom periodu do 9. jedanaestog. A Milovo brdo smo osvojili, znači obeležiću rednim broje četiri ... (*svedok obeležava*) ... Milovo brdo smo osvojili 10. jedanaestog 1991. godine.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Da li biste bili ljubazni da strelicom desno stavite broj 2 kao označenje treće i četvrte faze? Desno strelicom.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Znači, evo ja ću izvući to ovako... i ovo ću obeležiti kao drugi zadatak ... (*svedok obeležava*) ...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Obeležio sam znači sa arapskim brojem broj 2. A prvi zadatak ću obeležiti, opet izvučeno, evo ovako, arapskim brojem 1 ... (*svedok obeležava*) ... I zaokružiću ga. Nadam se da je sada jasno.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Dobro, pošto ste Petrovu goru označili već brojem 1, da li biste bili ljubazni da taj broj ili promenite, ili... ili da stavite da je to broj A, Petrova gora? Metnite slovo A?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja... ja se izvinjavam, ja ću pokušati to da izbrišem i obeležiću Pe... naselje "Petrova gora"... e, stavićemo da ne bude... brojem A ću ga obeležiti ... (*svedok obeležava*) ... Znači, očekujući rejon naselje "Petrova gora" obeležio sam slovom A.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. I prepravili ste onaj broj 1 koji je to označavao ranije, je l' tako?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Tako je.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu.

ADVOKAT BOROVIĆ: Ako trenutno nemamo više šta, da ne bi nestalo sa ekrana, ja bi predložio da se ovo uvede u dokaze časni Sude, u ovom trenutku?

SUDIJA PARKER: Uvrstiće se u spis.

sekretar: To će biti dokazni predmet broj 785, časni Sude.

ADVOKAT BOROVIĆ: Hvala.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Gospodine Radiću, na ekranu vidimo... ovako, vrlo plastično ste nam opisali taj vaš pravac napada u fazama. Moje pitanje glasi: Kada ste poslednji put koordinirali radom jurišne grupe? Dakle, kada ste poslednji put koordinirali?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Kao što sam već u toku današnjeg dana rekao, jurišna grupa koja je bila formirana na mom pravcu, je bila privremenog sastava. U trenutku kada je oslobođeno naselje "Milovo brdo", ja sam izvršio svoj drugi borbeni zadatak. I posle tog dana, ja više nisam od komandanta bataljona, niti od bilo koga drugog, to mislim na njegovog zamenika, dobio nijedan borbeni zadatak, u smislu da vršim: koordinaciju, komandovanje ili rukovođenje bilo kojim privremenim ili stalnim sastavom, što znači da sam 10. jedanaestog prestao da komandujem jurišnom grupom, koja je bila formirana na mom pravcu.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Kada kažete "komandujem", mislite koordinirate, onako kako ste opisali?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Znači, ja sam opisivao na koji način sam ja to radio, i više nije postojala potreba...

TUŽILAC WEINER: Ulažem prigovor, časni Sude.

SUDIJA PARKER: Gospodine Boroviću, mogli ste svedoka da pitate da objasni šta je tačno mislio pod tim kada je rekao da je komandovao. Nije trebalo da mu sugerišete ovu drugu reč?

ADVOKAT BOROVIĆ: Časni Sude, uradio sam to potpuno nenamerno. Znači, stvarno. Al' evo, ako dopustite da se popravim?

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Gospodine Radiću, upotrebili ste reči "komandovao sam jurišnom grupom", šta to znači?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja želim da kažem i sledeće. Ja sam... moja četa i ja kao komandir Treće čete sam imao pravac dejstva u sastavu Prvog jurišnog odreda. Kao najstariji starešina na tom pravcu dejstva sam imao i ljudsku i moralnu obavezu da sve svoje znanje upotrebim na način kako bih taj zadatak izvršio, a da tom prilikom strada što manje ljudi. Ako sam rekao da sam komandovao jurišnom grupom, podrazumevao sam da sam vršio koordinaciju između jurišne grupe, između sredstava podrške, između formacijske Treće motorizovane čete, na najbolji način kako sam ja to znao i umeo.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ali sve to je prestalo na taj način 10. oktobra, kada sam završio svoj drugi borbeni zadatak.

ADVOKAT BOROVIĆ: Ima samo jedna greška u transkriptu. Piše "Treće motorizovane brigade". Treba da piše "Treće motorizovane čete".

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Šta su radili pripadnici Prve, Druge i Treće čete nakon oslobađanja Milovog brda? A na kojim je zadacima bio Prvi jurišni odred i komandant Borivoje Tešić?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Mi smo do sada već... mi smo do sada već imali prilike da čujemo jedan deo. Znači...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Izvinite, samo trenutak.

ADVOKAT BOROVIĆ: Blagovremeno, opet ima jedna greška u transkriptu. Piše "zadatak izvršen 10. oktobra" a treba da piše "10. novembra".

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Je l' tako?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Tako je.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Izvolite, nastavite.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Znači, na jednom od referisanja, nakon pada Milovog brda, komandant bataljona, major Borivoje Tešić nas je izvestio da će svi pripadnici Teritorijalne odbrane, Leve Supoderice, svi dobrovoljci koji su u sastavima te dve formacije, da su dobili zadatak da se premeste na drugi pravac, po mom shvatanju - na pravac Drugog jurišnog odreda, iz razloga što na tom pravcu nije postojao borbeni uspeh tih, odnosno te jedinice, kako bi pripadnici, znači Teritorijalne odbrane, Leve Supoderice pomogli na drugom jurišnom pravcu... na pravcu Drugog jurišnog odreda, da se dostigne linija koju su oni trebali da izvrše u sklopu svog borbenog zadatka.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala. Da l' vam je poznato kog je dana oslobođen Vukovar?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Kada?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Vukovar je oslobođen 18. novembra 1991. godine.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Dobro. U periodu od oslobađanja Milovog brda, to je 10. novembra, do 18. novembra 1991. godine, vaša četa - gde se nalazila? Šta ste radili u tom periodu?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: U tom periodu, Treća motorizovana četa je bila u rejonu naselja "Boško Buha" i naselja "Milovo brdo". Ukoliko smatrate da je to lakše, ja mogu da obe... obeležim taj rejon u kome se nalazila moja četa? Da bi to bilo svima jasno...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: ...ovde u sudnici.

ADVOKAT BOROVIĆ: Molim, pošto imamo ovde na ekranu dokaz broj 156, da bi okrivljeni kao svedok ovo pokazao da je završena njegova druga faza ovih operacija, da to bukvalno i nacрта na dokazu 156, ako može, časni Sude?

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Brojem 1 ste označili šta?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Brojem 1 sam označio naselje "Boško Buha". A brojem 2 sam označio naselje "Milovo brdo". Naselje "Boško Buha" i naselje "Milovo brdo" su, u stvari, dva mala naselja sa nevelikim brojem kuća, koje su bile uglavnom privatne kuće. I na tom području, vojnici iz sastava moje čete su u periodu od 10. novembra do 19. novembra davali obezbeđenje tog područja, odnosno tih kuća u ta dva naselja.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. A da li biste nam sa brojem 3 označili konačno mesto kada je oslobođen Vukovar, gde su se našle jedinice Jugoslovenske narodne armije i pripadnici Teritorijalne odbrane i dobrovoljaca? Na koju se liniju moralo izaći kada je oslobođen Vukovar?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Znači, od tačke koju sam obeležio brojem 2 naselja "Milovog brda", jedinice su Jugoslovenske narodne armije u sadejstvu sa TO, Teritorijalnom odbranom, morale da pređu put do hotela "Dunav" koji ću obeležiti tačkom 3.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Pitanje glasi: da li ste vi od tačaka jedan i od tačaka dva od 10. novembra do oslobađanja Vukovara bili na bilo kom pravcu dejstva ili do 18. niste sa ovih položaja na kojima ste se nalazili, menjali taj svoj pravac... mesto?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Znači, ja sam već do sada naglasio jedanputa, svoj drugi borbeni zadatak sam završio na tački 2, odnosno na Milovom brdu. Nakon toga, major Borivoje Tešić, koji je bio komandant našeg bataljona i našeg jurišnog odreda... i svakodnevno sam ga gotovo viđao na Milovom brdu, a on je preuzeo komandu lično, i on je rukovodio lično svim akcijama i svim dejstvima. Što znači da ja apsolutno nisam više niti planirao, niti komandovao, niti rukovodio bilo kojom jedinicom od Milovog brda do hotela "Dunav".

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala.

ADVOKAT BOROVIĆ: Časni Sude, molim da se uvede ovaj... ova karta u dokaz?

SUDIJA PARKER: Uvrštava se u spis.

sekretar: Časni Sude, ovo će biti dokazni predmet broj 786.

ADVOKAT BOROVIĆ: Hvala.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Od 18. novembra, opišite nam ulogu i zadatak vaše čete od momenta kada ste saznali da su prestala borbena dejstva? Dakle, od 18. novembra, ponavljam, jer prevodioci me ponekad lošije čuju... obavešten sam.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Kao što sam već rekao, pošto se moja četa nalazila na teritoriji naselja "Boško Buha" i "Milovo brdo", ja sam i tog 18. novembra bio u sastavu svoje čete. Mislim da su to bili poslepodnevni časovi, nešto malo posle podneva, kada smo putem radio veze saznali da je Vukovar konačno oslobođen i da se protivna snaga predala. Nakon toga, takođe putem sredstava veze, komandant bataljona je naredio svim komandirima četa da iz Negoslavaca, gde su se nalazila naša motorna vozila, dovezemo sve kamione, kako bi narod koji je izlazio iz skloništa, podruma i ostalih obje... objekata u kojima se štitio, bio prevežen, znači iz tog centra grada, sa područja gde su se nalazili mostovi na reci Vuka - na "Velepromet". Za taj konkretan zadatak podrške u smislu pomoći tom narodu, bio je određen komandir protivoklopne čete, kapetan Kopčić Slađan. Ja moram da naglasim da sam ja tom prilikom bio strahovito iznenađen od broja ljudi koji je izlazio, koji je dolazio u rejon mostova na reci Vuki, koji je dolazio u re... rejon centra grada oko hotela "Dunav", oko "Radničkog doma", jer nisam ni pretpostavljao da toliko ljudi ima u Vukovaru. Naime, kada smo mi dobijali borbene zadatke, odnosno zapovesti od komandanta

bataljona, mi nismo imali informaciju da uopšte ima toliko ljudi u Vukovaru. Ja lično sam smatrao da je većina stanovništva iz samoga Vukovara napustilo pre početka borbenih dejstava Vukovar. Ali sam bio, kažem, strahovito iznenađen kada sam video koliko ljudi ima.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Samo za kratko da vas prekinem. Za vreme borbenih operacija, da li ste ikada sreli nekog civila, ili ste uvek imali preko puta sebe pripadnike tih paravojnih formacija?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja odgovorno tvrdim da u prvom zadatku, znači od naselja "Petrove gore" do naselja "Šeste proleterske divizije" nisam sreo, bar da ja znam, nijednog civila. Kada smo došli u naselje "Boško Buha", znam da su bila tri pronađena.... tri čoveka za koje su u to vreme bile... postojale sumnje da su se oni borili na suprotnoj strani. I oni su poslani u komandu bataljona kao zarobljenici. Komanda bataljona, pretpostavljam, da ih je uputila u Negoslavce. Ja ne znam šta je sa njim... sa njima dalje bilo, ali znam da su to bila dva starija čoveka i jedan mlađi. I oni su odatle... i čini mi se da je među njima bila i još jedna žena. Ostale civile na mojim pravcima dejstva, ni na jednom, ni na drugom, ja nisam video, niti sam čuo da su bili.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Utoliko je... Ja se izvinjavam, utoliko je moje iznenađenje bilo veće kada sam video toliki narod 18. novembra.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Gde ste bili narednog dana, 19. novembra 1991. godine? Onoliko koliko vas sada sećanje služi i ono što su vas podsećali tokom ovog suđenja, da li biste morali, pošto je to važan datum za vaš položaj u ovom predmetu, da nam opišete?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: 19. novembra u jutarnjim časovima sam zajedno sa potporučnikom Hadžićem i ostalim komandirima iz Prvog bataljona bio na Milovom brdu. Tog dana nismo imali nikakva borbena dejstva. I svi smo znali da je rat završen. Ja ne mogu tačno da se setim momenta i trenutka, ali negde oko podneva došao je potporučnik Hadžić i rekao mi da je... da me major Tešić traži preko radio uređaja, preko motorole. Ja sam mu se javio. I on je tada naredio da sa dvadesetak vojnika odem u rejon bolnice koji se nalazio otprilike jedan kilometar prema Borovu naselja od mostova na reci Vuka. Ja sam prosledio naređenje poručniku... potporučniku Hadžiću da okupi vojnike. I nakon toga, mi smo se sa nekoliko automobila koji su nam u prethodnom periodu služili za prevoz ranjenih i povređenih, prebacili preko levog mosta do ulice... do ulaza u bolnicu. Ja sam trenutno zaboravio kako se zove ta ulica. Znači, pa smo došli na ulaz u krug bolnice, ne na glavni ulaz, nego na pomoćni ulaz. Ta ulica se zove Gundulićeva. Znači, gotovo istovremeno, kada smo ušli na taj ulaz, i kada sam ja prilazio sa mojim vojnicima prema zadnjem ulazu, video sam da sa suprotne strane dolazi major Tešić u pratnji sa jednim poručnikom, koga ja u tom momentu nisam poznao. Sa njima je bilo i nekoliko vojnika. Pošto smo i jedan i drugi uočili naše dolaske, mi smo se bukvalno našli na pomoćnom ulazu u zgradu bolnice, koje smo mi u toku ovoga procesa nazivali "ulaz u Hitnu pomoć bolnice".

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Da li ste tada konkretno preduzeli sa svojim vojnicima nešto u smislu obezbeđenja?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Šta ste uradili? U kom ste delu tog reiona bolnice postavili obezbeđenje i koga ste videli?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Znači, kada smo se major Tešić i ja našli na ulazu, na pomoćnom ulazu u zgradu bolnice, vrlo brzo, posle par minuta je došao i kapetan Saša Bojkovski u pratnji sa par vojnika. Na neki način, s obzirom da smo prvi put toliko duboko ulazili u teritoriji na kojoj prethodno nismo bili, ja sam bio srećan i zadovoljan što sve njih vidim i što smo mi svi zajedno na istom mestu. To mi je na neki način ulivalo jednu dopunsku sigurnost. Tada je major Tešić na ulazu u bolnicu, od nekog osoblja koje se pojavilo na tim vratima, tražio da razgovara sa gospođom Vesnom Bosanac. Ona se vrlo brzo pojavila. Major Tešić se predstavio i rekao je da je dobio zadatak da zajedno sa njom ode na komandno mesto Gardijske brigade, kako bi komandant pukovnik Mrkšić razgovarao sa doktoricom Bosanac. S obzirom da sam ja već znao šta je moj zadatak, ja sam u jednom trenutku se okrenuo poru... potporučniku Hadžiću, kako bih sproveo zadatak koji sam dobio prethodno od majora Tešića. I u tom momentu major Tešić i još par ljudi koji su bili oko njega, su ušli u bolnicu, a ja sam par minuta ostao da dogovorim sa potporučnikom Hadžićem - kako da se ta bolnica obezbedi. Tom prilikom sam ja njemu rekao da se na svaki ulaz u bolnicu obezbedi sa dva vojnika, kako ne bi niko mogao da uđe iz vana u bolnicu, niti bilo ko da izađe iz bolnice bez odobrenja.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Moje pitanje je: a da li ste vi u bilo kom trenutku bilo koliko vremena ulazili u tu bolnicu?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Jesam. Ja sam odmah posle tog kratkog uputstva koje sam dao potporučniku Hadžiću, ušao za majorom Tešićem i kapetanom Bojkovskim unutar bolnice, u deo podrumskih prostorija, u kome je bila velika grupa ljudi. Iskren da budem, pošto je bio priličan mrak, ja iz... verovatno iz određene doze opreznosti nisam želeo da se zavlačim. Ali sam u jednoj prostoriji, koja se nalazila levo u hodniku, video majora Tešića i kapetana Bojkovskog kako razgovaraju sa nekim. Ja sam im prišao i video sam vodnika Jovića, za koga smo svi znali da je zarobljen prvoga dana kada su otpočela borbena dejstva.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Da li ste vi ili je neko drugi izveo vodnika Jovića i... iz kruga bolnice? Ili je to uradio... major Tešić?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Znači... Znači...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Da li ste vi lično učestvovali u izvođenju iz bolnice vodnika Jovića i tog drugog vojnika, ili je to uradio neko drugi?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Pored vodnika Jovića, tu su bila još dva vojnika koji su bili iz rezervnog sastava iz našeg... iz naše Gardijske brigade. Ja lično nisam izveo, ali sam lično razgovarao sa vodnikom Jovićem i par minuta bio prisutan u njegovom društvu, znači na tom mestu, u toj sobi u kojoj se on nalazio zajedno sa ta dva vojnika.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala.

ADVOKAT BOROVIĆ: Ja bih molio časni Sude da sa 65ter liste prikažemo jedan snimak V000-0625-1-A od sat, 16 minuta i 28 sekundi, do jednog sata 18 minuta i 29 sekundi? Znači samo jedan taj deo koji je otprilike oko dva minuta i mislim da neću oduzeti Pretresnom veću puno vremena.

(video snimak)

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Gospodine Radiću, je li vidite ovaj snimak?
SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT BOROVIĆ: Stop.

(kraj video snimka)

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Da li vidite na ovom snimku ko se nalazi?
SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U vojničkoj uniformi sa šlemom - ko je?
SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Sa šlemom to je major Borivoje Tešić.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Desno od njega?
SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Desno od njega koga on, da tako kažem, miluje rukom....

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: To je levo od njega. Dobro.
SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: To je desno, sa moje desne strane, to je znači vodnik Jović. Civilno lice sa leve strane, ja ga ne poznajem.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu.
SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: A iza njih čovek sa lulom, to je novinar kuće "Politika", koji se zove Tomislav Peternek.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala.

ADVOKAT BOROVIĆ: Nastavimo dalje sa snimkom?

(video snimak)

ADVOKAT BOROVIĆ: Stop.

(kraj video snimka)

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Je li ovo vodnik Jović takođe u sredini koga ste maloprije pokazali?
SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da. U plavoj jakni nalazi se vodnik Jović. Lice koje je u policijskoj uniformi sa šlemom na glavi sa leve strane ne prepoznajem, a desno od vodnika Jovića, lice koje se nalazi u ovoj kožnoj jakni sa zelenom beretkom na glavi, to je jedan starešina iz sastava iste jedinice, u kojoj je bio i vodnik Jović, to je LSARD PVO, to je Dević Petar.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Da li primećujete da ovo lice koje ste sada opisali ima retke brčice? Ili da pustimo još snimak nadalje?
SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ako može još slika?

(video snimak)

(kraj video snimka)

ADVOKAT BOROVIĆ: Hvala. Ja bih zamolio ako može još jedanput kratko od početka. Imam jedno pitanje i...

(video snimak)

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Posmatrajte pažljivo. Da li se vi igde vidite na ovom snimku ovde? Od početka do kraja?

ADVOKAT BOROVIĆ: U redu. Mislim da je ovo dovoljno.

(kraj video snimka)

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Moje pitanje je glasilo. Znači, prvo, da li je ovaj vojnik sa zelenom beretkom, u kožnoj jakni, koji odvodi vojnika Jovića - ima retke brčiče?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da, primetio sam.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: I drugo, da li ste igde vi bili u ovom trenutku kada se ovi vojnici iz bolnice izvode i odvode do...?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne. Na ovome snimku nigde nisam prikazan.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: A da li ste bili?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: U tom trenutku, kada je vodnik...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U tom trenutku?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: U tom trenutku kada je vodnik Jović odlazio, ja tu nisam bio prisutan.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala.

ADVOKAT BOROVIĆ: Molim časnog Sude da se ovaj snimak uvede kao dokaz? Ranije smo ga prikazivali, ali ga nisam uvodio kao dokaz, ako se seća časnog Suda?

SUDIJA PARKER: Uvrstiće se u spis.

sekretar: Časni Sude, ovo će biti dokazni predmet broj 787.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Gospodine Radiću, šta ste vi nakon ovog kratkog zadržavanja u bolnici 19. jedanaestog radili? Gde ste otišli? Šta je bilo sa pripadnicima vaše jedinice koji su ostali da obezbeđuju bolnicu? I koliko su se oni zadržali na tom mestu?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: U jednom momentu, major Borivoje Tešić je otišao sa gospođom Vesnom Bosanac. Ja pretpostavljam da su oni tada otišli u Negoslavce, a ja sam ostao u krugu bolnice zajedno sa kapetanom Sašom Bojkovskim. Tom prilikom nas dvojica smo šetali krugom, i u jednom kratkom vremenskom periodu od nekoliko minuta smo obadvojica našli po dva pištolja koja su

jednostavno bila bačena. Na osnovu izgleda tih pištolja, s obzirom da nisu bili zardali, s obzirom da na njima nije bilo prašine, ja sam zaključio da su ti pištolji u neko skorašnje vreme bačeni na ta mesta. Takođe, šetajući pored tog kruga... šetajući tim krugom, u blizini kapije na koju sam ušao sa vojnicima prilikom dolaska, bila je grupa kontejnera, pored kojih su bili crni džakovi, u kojima su se nalazili razna oprema protivničke strane, od: uniformi, čizama, borbenih rančeva i tako dalje, da ne nabrajam. Vrlo brzo mi se javilo i nekoliko vojnika, koji su takođe u krugu bolnice, u blizini mesta gde su oni davali straži... stražu, našli i oružje dugih cevi, znači puške.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Izvinite, da li se sećate koji su to vojnici bili iz vaše čete, koji su vas upozorili?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne, ja ne mogu da se setim njihovih imena.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Gde ste nakon tog kruga bolnice otišli? I da li ste prethodno sačekali da vidite do kada ćete držati obezbeđenje spoljnog dela bolnice?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja se ne sećam momenta kada je major Tešić se vratio u krug. Ali znam da se on u jednom trenutku vratio nazad. Koliko se ja sećam, ja sam pre toga otišao iz kruga bolnice, ostavljajući da potporučnik Hadžić dočeka momenat kada će doći jedinica vojne policije - kojom je komandovao kapetan Paunović, kao komandant bataljona, odnosno jedna od četa iz sastava njegovog bataljona i - da smeni obezbeđenje moje čete. Ja znam da se to desilo u nekom kraćem vremeskom periodu od nekoliko sati, ali ja nisam prisustvovao toj smeni i nisam bio tada u bolnici. Ja se sećam da sam se ja vratio istim putem kojim sam i došao, i da sam otišao u rejon u kome sam boravio, odnosno nazad u Novu ulicu.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. A da li ste toga dana kod nekoga svraćali iz neke druge čete? Da li ste se viđali sa vojnicima ili oficirima?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja ne mogu da se setim. Ali želim da kažem jedno, da je nakon oslobođenja, znači od 18., s obzirom da smo mi bili starešine iz sastava Gardijske brigade, da smo se međusobno poznavali, boraveći i radeći u kasarnskim uslovima, meni je i tad bilo normalno da saznam šta se desilo sa ostalim mojim kolegama iz Gardijske brigade. Sećam se da sam mnoge od njih sreo u centru grada, ali se ne sećam tačno u kom momentu i sa kim sam ja razgovarao.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Da li se 19. novembra sećate gde je bio komandir Zoran Zirojević, komandir jedne od četa u sastavu vašeg bataljona?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da. Ja znam da je zajedno sa mnom u bolnici bio kapetan Saša Bojkovski. A koliko se ja sećam, kapetan Zirojević Zoran je dobio zadatak od komandanta bataljona da preuredi, ili tačnije da kažem, da počisti nered koji je bio u hotelu "Dunav", kako bi narednog dana u tom hotelu bila održana neka pres konferencija. Ja mislim da sam tada i svratio, ali ne mogu to... 19. da tvrdim da je bilo.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Gde ste bili 19. uveče, da li se sećate? Pošto je to dan nakon oslobađanja Vukovara?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da. 19. uveče se sećam da sam od svog četnog starešine dobio novu maskirnu uniformu koja tada nije bila, da tako kažem, u redovnoj opremi pešadijskih jedinica, već je to bio deo opreme jedinica vojne policije. Ja se sećam da sam tu veče proveo u kući u kojoj sam i do tada boravio, u... znači u

ulici Nova broj 81 i da sam se to veče okupao, promenio uniformu i da sam znači, eto, nakon puno vremena dao sebi prava da i ja odahnem malo.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala. Ako bih vas vratio na period 20. novembra 1991. godine, dakle sledećeg dana, a datum koji ste ovde čuli više puta u Sudu, da li možete da se setite gde ste bili, šta ste radili, gde je bila vaša četa?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja hoću da kažem: 19. nakon završetka zadatka obezbeđenja bolnice, poručnik Hadžić je izvršio primopredaju tog obe... obezbeđenja sa jednom od četa vojne policije kojom je znači komandovao kapetan Simić Milivoje. U toku tog dana...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Izvinjavam se?

ADVOKAT BOROVIĆ: Samo... pošto u transkript nije ušlo za ovu uniformu, sugeriše mi koleginya. Svedok, odnosno okivljeni je rekao da je uniformu dobio od svog četnog starešine, a toga nema u transkriptu.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Pitanje: od koga ste dobili tu uniformu 19. uveče?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Znači, 19. uveče sam dobio od četnog starešine koji se zove Stojanović Srđan.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Nastavite.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Znači, nakon povratka u rejon u kome sam inače boravio, ja se ne sećam na koji način, moguće je čak da sam bio i u komandi bataljona, ili mi je to sredstvom veze prenešeno, da se jedinica nakon završetka zadatka prikupi u jedan manji rejon, kako bi imali kontrolu nad vojnicima iz sastava čete, u smislu discipline i u smislu bezbednosti. Jer je to pitanje bezbednosti potencirano od strane komandanta bataljona, kako znači nakon završetka borbenih dejstava se nekome ne bi nešto desilo.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala vam. Da li ste... Nastavićete. Samo da li ste, istovremeno pitanje, toga dana bili u blizini rejona bolnice, u bolnici, u krugu, ili slično? Dakle, kada...

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Znači...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: ...završite, sledeće pitanje vam je vezano za bolnicu.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: ...s obzirom da sam govorio o periodu 19. nakon povratka iz bolnice, ja nisam odgovorio na vaše prethodno pitanje. Jer hoću da kažem da, čim se jedinica vratila iz kruga bolnice, znači deo jedinice, ja sam izdao zadatak potporučniku Hadžiću da sve vojnike okupi u jednu malu uličicu koja se nalazila paralelna sa Radničkom ulicom. Ja ne mogu da se setim kako se ona zove trenutno, ali znam da su svi vojnici koji nisu bili ranjeni, i koji nisu napustili jedinicu iz drugih razloga, bili koncentrisani u par kuća koje su se nalazile neposredno u blizini kuće u kojoj sam ja boravio. 20. oktobra...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Novembra.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Izvinjavam se, novembra, znači 20. novembra, ja sam ujutru kada sam ustao, zajedno sa potporučnikom Hažićem otišao i obišao te

vojnike. A nakon toga smo nas dvojica otišli u centar grada. Pre nego što nastavim da govorim šta smo radili tamo, ja želim da kažem da su vojnici iz celoga bataljona imali zadatak da obiđu sve rejone, sve pravce dejstva na kojima smo mi boravili, na kojima smo izvodili borbena dejstva, kako bi prikupili sva borbena i neborbena sredstva kojima smo se služili, a koja su eventualno bila odbačena... iz raznih razloga. Taj zadatak sam lično izdao svim komandirima odeljenja. A oni su ta prikupljena sredstva imali zadatak da predaju u četnu stanicu mom četnom starešini, vodniku Stojanović Srđanu.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. I kada ste sa Hadžićem otišli u centar grada, gde ste odatle nastavili?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Znači, svi smo mi imali potrebu da saznamo neke informacije i šta se dešavalo na drugim pravcima, ko je preživeo taj rat, ko je poginuo, ko je bio ranjen, šta se dalje dešava. I te informacija smo dobijali u međusobnom razgovoru između starešina iz Gardijske brigade. Ja se sećam da smo tog 20. potporučnik Hažić i ja otišli do centra, da smo svratili u hotel "Dunav", a da smo iz hotela "Dunav" otišli putem koji sam ja poznao, znači preko levog mosta, do bolnice. Ja nisam imao predstavu šta se dešava u toj bolnici. U momentu kada smo mi tamo stigli, ja sam video grupu civila koji su odlazili prema glavnoj kapiji. To su bile uglavnom žene i deca, i za koje sam dobio informaciju od prisutnih da oni odlaze po svom izboru, da li u Hrvatsku ili u Srbiju.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Da li ste vi ulazili tada u bolnicu ili ne?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Najodgovornije tvrdim da ni jednog jedinog trenutka nisam ušao nijednim korakom u bolnicu.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: A u tom krugu bolnice, da li ste sretali neke starešine, vojnike svoje? Da li se... se...

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Najodgovornije tvrdim da u tom momentu nijedan od mojih vojnika nije bio prisutan niti u bolnici, niti u krugu oko bolnice. Ja sam tada video mnoge starešine iz sastava Gardijske brigade. Među njima sam video i moga komandanta, majora Tešića. Koliko mogu da se setim, video sam pukovnika Pavkovića. Koliko mogu da se setim, viđao sam dosta starešina iz sastava vojne policije, ali ne mogu sada poimenično da ih nabrajam, osim ove koje sam do sada spomenuo.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Koliko vremena ste se vi otprilike u tom krugu bolnice zadržali? I gde ste nakon toga otišli?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: U krugu bolnice, s obzirom da sam smatrao da se tu dešavaju neke radnje koje nisu imale neko moje posebno interesovanje, ja sam otišao opet istim putem prema centru grada. I hoću da kažem da sam se u tom momentu odvojio od potporučnika Hadžića, jer je on ostao sa nekim da razgovara, a ja sam se uputio ka centru grada, odnosno ka hotelu "Dunav". Vrlo dobro se sećam da krećući se tim putem prema centru grada, da je u jednom trenutku moju pažnju zaokupila jedna grupa ljudi koji su dolazili iz pravca "Vupik"-ovog podruma. Navodno da su videli nekoga u tom podrumu. Iz čiste radoznalosti, ja sam došao do tog podruma, i prvi put sam u životu video kako izgleda jedan vinski podrum.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Izvinjavam se. Pre nego što nastavite, ja sam vas pitao, a to je interesantno za protivnu stranu, posebno za Sud, koliko ste se vremena zadržali u tom krugu bolnice? Niste mi odgovorili?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Izvinjavam se. Ja sam se u krugu bolnice zadržao vrlo kratko vredne... vreme. Ako moram da ga opredelim, to je bilo najdalje, najdalje pola sata. Znači... verujem da nije bilo ni toliko vremena.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Posle "Vupik"-ovih podruma, gde odlazite?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja bih želeo samo da dopunim to vaše pitanje.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Recite?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Znači, prvi put sam ušao u taj podrum i prvi put sam video mesto na kome su boravili ljudi, koristeći taj podrum kao sklonište. Pored ogromnih bačvi od nekoliko hiljada litara vina, koji su se nalazili u centralnom delu tog podruma, sa leve i desne strane su se nalazili uglavnom priručno napravljena mesta, na kome pretpospada... pretpostavljam da su civili spavali. Znači, tu je bilo: dušeka, poljskih kreveta, ćebadi i tako dalje. Ja sam jednim delom prošao tim podrumom. Ali iskreno, iz bezbednosnih razloga, nisam hteo da ulazim do kraja, već sam se vratio iz tog podruma. I odatle sam otišao u hotel "Dunav".

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Kratka dva pitanja, pošto moramo ići... odnosno danas završiti sa ovim ispitivanjem. Da li ste 19. jedanaestog imali referisanje na komandnom mestu Borivoja Tešića?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Kao i svako veče, mi smo i taj dan imali referisanje kod komandanta.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Da li ste imali 20. jedanaestog?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da. Imali smo znači i 20. i rekao sam, kao i svako veče u periodu do i posle borbenih dejstava. Ta referisanja su imala za cilj da se komanda bataljona izvesti šta je urađeno od prethodno postavljenih zadataka. Tog 19. jedanaestog smo na komandnom mestu komandanta bataljona dobili upravo zadatke o kojima sam malopre govorio, odnosno pojašnjeni su nam zadaci vezano za prikupljanje vojnika, za prikupljanje materijalno-tehničkih sredstava, za... i dobili smo zadatak da vojnici se srede, da se obriju, da se dovedu u jedan potreban vojnički izgled. Jer u toku samih bor... borbenih dejstava i nismo imali higijenskih uslova da se brijemo često, nismo imali uslova da se šišamo, i tako dalje.

ADVOKAT BOROVIĆ: U redu. Došli smo znači do 20. popodne, odnosno uveče. Pošto je to jedna tema, koju časni Sude ne mogu na brzinu da završim, a mislim ukupno da će mi trebati bar još jedno pola sesije. Trudio sam se, požurivao sam čak mog svedoka. Ali sutra dakle, pola sesije... neće mislim biti cela sesija potrebna da završim ovo moje ispitivanje, ako dozvoljavate?

SUDIJA PARKER: U redu, gospodine Boroviću. Sada ćemo da prekinemo sa radom. Nastavićemo sutra ujutro u 9.30 časova i zasedaćemo do 17.00 časova.

